

2024 Sayısı

NEFHA

ISSN 3023-6800

ÖĞRENCİ DERGİSİ

TAKDİM

Dünyada zafere, ahirette cennete varma hedefi olan Filistinlilere desteğimizi göstermek için; kuvvetli her rüzgarın küçük bir esintiyle başlayacağına inananlar olarak, bu dergiyi çıkarma kararı aldık. Bu dergiyi çıkarma çabamızın arka planında, siyonist terör devleti İsrail'in yıllardır devam edegelen Filistin ve Gazze halkına saldırıları ve 7 Ekim günü başlayan Aksa Tufanı'nın etkili olduğunu söylemekle başlamak isteriz.

Bizler vicdanlı birer insan olarak Filistin halkının bir sesi bir nefesi olma gayretini nasıl göstereceğimizi istişare ederken; bir öğrenci dergisi ile yola çıkmanın bu şartlarda en makul yol olduğu üzerinde kanaate vardık. Artık rüzgarda savrulmaktan yorulan bir ümmet olarak Filistin'in kaderi budur diyerek onu böylesi zulümlere mahkum etmeye çalışan bir dünya kurmaya çalışanların inadına, orayı hakettiği gibi bir cennet köşesine çevirmeye yönelik yeni bir global bakış getirmeyi kendine görev bilmiş neferler olmaya kalbimizi ve düşüncelerimizi şartladık. Beyinlerimizin, kalplerimizin ve dahi vicdanlarımızın zincire vurulduğu bu çağda bağlandığımız bu karanlık mağaralardan çıkıp prangalı düşüncelerimizi özgür bıraktık. Düşüncelerin özgürlüğüne doğru ilk adımını da yazın yoluyla bu dergiyi çıkarmakla attık. Dergi çıkarma düşüncemizde bize öncülük eden ve bu alanda biz öğrencilerinin gayretinin kendisine katmış olduğu heyecanla bize destek olup hızla yol almamızı sağlayan Dr. Zeynep Alimoğlu Sürmeli hocamıza teşvik ve yardımları için teşekkürü borç biliriz. Bu dergiyi çıkaracağız dediğimiz zaman bu özel sayı için emek verip kalemine sarılan tüm yazarlarımıza da teşekkür ederiz.

Nefesimiz tükenmek üzereyken var gücümüzle üflediğimiz bu küçük esintinin, kuvvetli bir rüzgara dönüşüp kasırgalar savurması dualarımla..

Senanur Yılmaz

İLAHİYAT FAKÜLTESİ ADINA
İMTİYAZ SAHİBİ

Prof. Dr. Veysel ÖZDEMİR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Dr. Zeynep Alimoğlu Sürmeli

EDİTÖR

Senanur Yılmaz

YAYIN DİREKTÖRÜ

Canan GÜNDOĞDU

KAPAK TASARIM

Esra BÜRKÜK

GRAFİK TASARIM

Zümra KARAHÜSEYİNOĞLU

TASHİH

Cahit GÜLMEZ

Kudüs'ü
savunmak,
gerçek
bağımsızlığı
savunmaktır.
(Nuri Pakdil)

İÇERİK

05 TAKDİM
Senanur YILMAZ

04 İŞGALİN TARİHİ
Mehmet TOPAL

10 RÖPORTAJ / PROF. DR. VEYSEL
ÖZDEMİR
İbrahim ÇELEBİ- Seval TAN

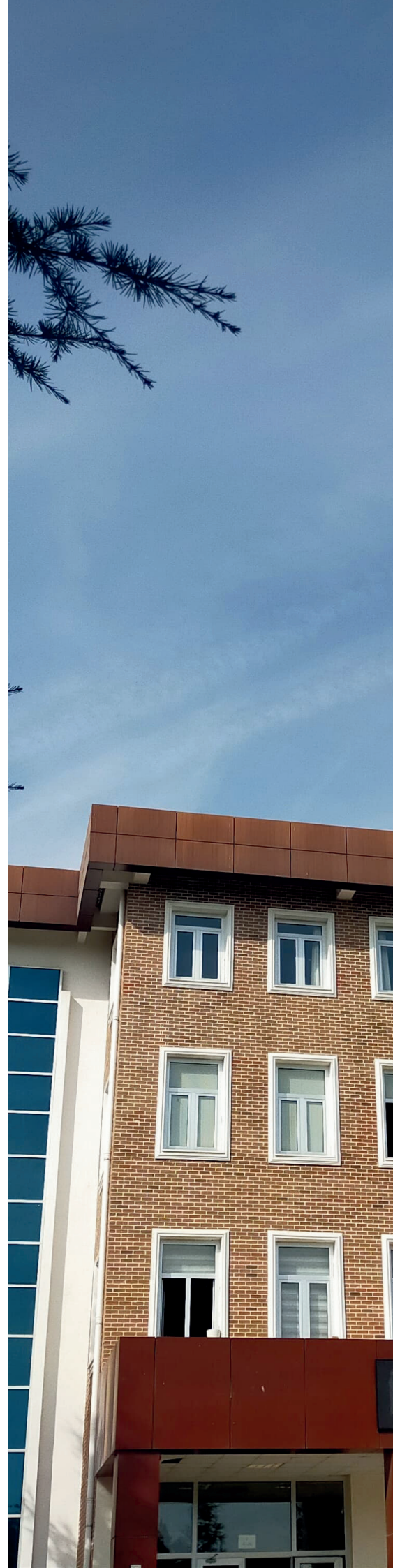
13 SEMBOL İSİMLER
Zümra KARAHÜSEYİNOĞLU
Seval TAN

16 YERYÜZÜNÜN ÖĞRETMENLERİ;
FİLİSTİNLİLER
Canan GÜNDOĞDU

18 VAVEYLA
Rümeysa ORTAÇ

19 DUA KUŞLARI
Şeyma YILMAZ

20 BİZE DÜŞEN
Merve Nur OKUR

22

DİRENİŞİN SEMBOLÜ

Meryem BAŞPINAR

24

BİR DİLİM BOYKOT MESELESİ

Zeynep SİNANÇ

26

FİLİSTİN KÖKENLİ TANINMIŞ
ŞAHSİYETLER

Mehmet TOPAL

Seda Nur ÖZTÜRK

32

FİLİSTİN KONULU FİLM
ÖNERİLERİ

Rabia Beyza KURT

34

FİLİSTİN'DEN MEKTUBUNUZ VAR

Merve ÇELİK

35

SÖZ VERMİŞTİN BABA

Melike DOĞAN

36

FİLİSTİN'DEN MEKTUP VAR

Harun DEĞERLİ

38

FAKÜLTEMİZDE FİLİSTİN İLE İLGİLİ
YAPILAN ÇALIŞMALAR

Nursena EVLİYAOĞLU

43

KUDÜS KİTAPLIĞI

Esra ÇETİNER

İŞGALİN TARİHİ

1799

Fransız General Napolyon Bonaparte, Osmanlı yönetimindeki Filistin’de bir Yahudi devleti kurulması fikrini ortaya attı.

1879

Birinci Siyonizm Kongresi İsviçre’nin Basel şehrinde toplandı. 1896’da gazeteci Theodor Herzl, “Der Judenstaat” yani Yahudi Devleti adlı bir kitap yayınlamıştı ve kongrede bu kitaptaki fikirler tartışıldı. Kongrenin sonunda, Basel Programı yayınlandı. Bu belgede, Filistin’de bir Yahudi vatanının kurulması kararı verildi. 1897’den önce, çok az sayıda Siyonist göçmen zaten bölgeye gelmeye başlamıştı. 1903’e kadar, bunların sayısı 25 bine ulaştı. Çoğu Doğu Avrupa’dan gelmişti. Bölgenin yarım milyona yakın Arap sakiniyle birlikte yaşıyorlardı. 1904 ila 1914 arasında 40 bin kişilik bir ikinci göçmen dalgası geldi.

1917

İngiltere savaşın sonunda, 1918’de bölgeyi işgal etti. 25 Nisan 1920’de alınan Milletler Cemiyeti kararıyla, İngiltere’ye, bölgenin manda idaresi için yetki verildi. 1917’de, İngiltere Dışişleri Bakanı Arthur Balfour, Filistin’de Yahudi halkları için bir vatan kurulması sözü verdi. Bu vaat, Siyonistlerin önderlerinden Lord Rothschild’e gönderilen mektupta yer alıyordu. Bu mektup Balfour Deklarasyonu olarak anılıyor.

1929-1936 ARAPLARIN TEPKİSİ

1922’de İngiltere’nin düzenlediği bir nüfus sayımı Yahudilerin sayısının, Filistin’deki 750 binlik nüfusun yüzde 11’ine ulaştığını gösteriyordu. Bundan sonraki 15 yılda 300 bin Yahudi daha gelecekti. Siyonistlerle Araplar arasındaki düşmanlık, Ağustos 1929’da kanlı çatışmalara dönüştü. Arapların tepkileri, 1936’da, geniş çaplı uygulanan genel grev başladı. Temmuz 1937’de İngiltere’de, Hindistan’dan sorumlu eski devlet bakanı Lord Peel’in başkanlığındaki bir Kraliyet Komisyonu, bu bölgeyi Yahudi ve Arap devletleri arasında ikiye bölmeyi önerdi.

Yahudi devleti, İngiliz mandasındaki Filistin’in üçte birini kaplayacaktı.

İngiltere mandası altındaki Filistin’e Siyonist proje kapsamında yüzbinlerce Yahudi göç etti. Bu da Arap topluluklarda öfkeye, isyana yol açtı.

1947 - BİRLEŞMİŞ MİLLETLER DEVREDE

İngiltere, Siyonist-Arap sorununu çözme sorumluluğunu 1947’de Birleşmiş Milletlere devretti. Bölge şiddet olaylarıyla sarsılıyordu. Yahudiler artık nüfusun üçte birini oluşturuyordu. Ama toprakların yüzde 6’sı onların elindeydi. Avrupa’daki Nazi zulmünden kaçan yüzbinlerce Yahudi’nin buraya ulaşması çözüm arayışını daha da acil hale getirdi. BM’nin kurduğu özel komite, bölgeyi Filistin ve Arap devletleri arasında bölmeyi önerdi. Paylaşım planı, Filistin’in yüzde 56,47’sini Yahudi devletine, yüzde 43,53’ünü de Arap devletine bırakıyordu. Kudüs ise uluslararası bir idare altında olacaktı. 29 Kasım 1947’de BM Genel Kurulu’nda 33 ülkenin oyuyla plan onaylandı. 13 ülke karşı oy vermiş, 10 ülke de çekimser kalmıştı. Filistinlilerin reddettiği plan hiç uygulanmadı. İngiltere, 15 Mayıs 1948’de, Filistin’deki manda idaresine son verme niyetini ilan etti ancak bu tarih öncesinde çarpışmalar başladı. Yahudi milis güçlerinin Arap köylerinde düzenledikleri “temizlik operasyonları” 1948 yılında Aralık ayında başladı.

1948 - İSRAİL’İN KURULUŞU

İsrail Devleti, 2 bin yıldır kurulan ilk Yahudi devletiydi. Tel Aviv’de 14 Mayıs 1948’de saat 16.00’da ilan edildi. Karar, son İngiltere birliklerinin bölgeyi terk ettiği ertesi gün yürürlüğe girdi. Filistinliler, 15 Mayıs’ı “El Nakba” diye anarlar, yani “Felaket” günü. 1948’den beri, İsrail’in ortaya çıkışına verilecek karşılığa önderlik etmek için Arap devletleri arasında rekabet vardı. Bu yüzden Filistinliler olaylara seyirci kalıyordu. 1964’de Kudüs’te kurulan Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) hemen ardından Arap devletleri tarafından tanındı. 1969’da örgütün başkanlığını Yaser Arafat ele geçirdi. Kendisine bağlı, beş yıl önce gizli olarak kurulmuş El Fetih örgütü, İsrail’e karşı operasyonlarıyla ün kazanıyordu. El Fetih savaşçıları, 1968’de Ürdün’de İsrail birliklerine ağır kayıplar verdirdi.

1967 SAVAŞI

İsrail ve Arap komşuları arasında artan gerginlik, 5 Haziran 1967’de başlayan 6 Gün Savaşları’na yol açtı. Orta Doğu anlaşmazlığının çehresi bu altı günde değişti. İsrail, Mısır’dan Gazze ve Sina Yarımadası’nı, Suriye’den de Golan Tepelerini aldı. Ürdün güçlerini de Batı Şeria ile Doğu Kudüs’ten çıkardı. Mısır’ın güçlü hava kuvvetleri, savaşın ilk günü saf dışı bırakıldı. İsrail uçakları, daha başlangıçta Mısır hava kuvvetlerini havalandırmadan yerle bir etti. Toprak kazanımları İsrail’in kontrolündeki alanı iki katına çıkardı. BM Güvenlik Konseyi, 242 sayılı kararı aldı. Kararda, savaşla toprak kazanımı reddediliyor, son çarpışmalarda ele geçirdiği yerlerden İsrail’in çekilmesi isteniyordu. BM’ye göre, bu savaşta 500 bin Filistinli daha mülteci haline geldi; Mısır, Lübnan, Ürdün ve Suriye’ye göç etti.

1973 - YOM KİPPUR SAVAŞI

Yom Kippur, yani “Kefaret Günü”, Yahudilerin en önemli dini bayramı. 1967’deki savaşta kaybettikleri toprakları diplomatik yollardan geri alamayan Mısır ve Suriye, 1973’teki Yom Kippur bayramı sırasında İsrail’e karşı taarruza girişti. Bu çarpışmalar, Ramazan Savaşı diye de anılır. Başlangıçta Mısır ve Suriye, Sina ve Golan Tepeleri’nde ilerleme kaydettiler. Üç hafta süren çarpışmalar sonunda bu durum değişti.

İsrail neticede bazı yerlerde 1967’deki ateşkes hattının da ötesine geçti. İsrail güçleri Golan Tepeleri’ni aşarak Suriye içinde ilerlemeye başladı. Gerçi sonradan bu toprakları bıraktılar. Mısır’da da, İsrail güçleri toprak kazandılar, Süveyş Kanalı’nın batı yakasına geçtiler. ABD, Sovyetler Birliği ve BM, diplomatik müdahalelerle ateşkes anlaşmasına varılmasını sağladı. Mısır ve Suriye, toplam 8 bin 500 asker kaybetti. İsrail’in can kaybı ise 6 bindi. Savaş sonunda İsrail, askeri, diplomatik ve ekonomik destek açlarından ABD’ye daha da bağımlı hale geldi. Savaşın hemen ardından Suudi Arabistan, İsrail’i destekleyen ülkelere petrol ambargosu başlattı. Petrol fiyatları bütün dünyada hızla yükselirken küresel nitelikte bir ekonomik kriz baş gösterdi ve ambargo Mart 1974’e kadar sürdü.

1974 -ARAFAT'IN BM'YE İLK GİDİŞİ

Arafat liderliğindeki FKÖ ile Ebu Nidal gibi, FKÖ dışındaki Filistinli örgütler, İsrail ve diğer hedeflere karşı 1970'lerde bir dizi eylem düzenledi. Kara Eylül diye de bilinen Ebu Nidal'ın örgütü, 1972 Münih Olimpiyatları'ndaki eylemde 11 İsrailli sporcuyla öldürdü. Filistin'in tamamını "kurtarmak" için silaha başvuran FKÖ'nün lideri Arafat, bir yandan da BM'de barışçı çözümü savunduğunu anlatan ilk konuşmasını yaptı. Siyonist projeyi kınadı, ama ekledi: "Bugün bir elimde zeytin dalı, bir elimde kurtuluş savaşı veren birinin silahı var. Zeytin dalını düşürmeyin."

1977 - İSRAİL'DE SAĞIN YÜKSELİŞİ

İsrail'in 1948'de kuruluşunda İrgun ve Lehi gibi radikal grupların katkısı büyüktü. Ama bu örgütlerin mirasçısı Herut (sonradan Likud adını alıyor) Partisi, 1977'ye kadar hiçbir seçim kazanamadı. İsrail siyaseti bu tarihe kadar sol kanattaki İşçi Partisi'nin hakimiyetindeydi. Likud ideolojisi, İsrail idaresinin İngiliz mandasına dahil olan bütün topraklara, yani Ürdün de dahil Kutsal Kitap'ta anlatılan "Büyük İsrail'e" yayılmasını savunuyordu.

Eski İrgun lideri Menahem Begin başkanlığındaki yeni hükümet, Batı Şeria ile Gazze Şeridi'nde yerleşim açmayı hızlandırdı. Amaç 1967'de kazanılan toprakları ileride geri vermemek için gerekçeler sağlamaktı. Tarım Bakanı Ariel Şaron bu faaliyetleri körükledi

1979 - İSRAİL VE MİSİR BARIŞI

Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat 19 Kasım 1977'de İsrail'e uçup Knesset'te, yani parlamentoda konuşma yapınca dünya şaşkına döndü. İsrail'i tanıyan ilk Arap lider Sedat oldu. Yom Kippur Savaşı'nı daha dört yıl önce başlatan da kendisiydi. O savaş nihai sonucu getirmemişti. Mısır ve İsrail, 1978'de Camp David anlaşmalarını imzaladı. Metinde Orta Doğu'da barışın çerçevesi çiziliyordu ve buna Filistinlilere sınırlı özerklik verilmesi de dahildi. İkili barış anlaşmasını da Sedat ile Begin Mart 1979'da imzaladılar. Sina yarımadası Mısır'a geri verildi. İsrail'le kendi başına pazarlığa giriştiği için Mısır, Arap devletleri tarafından boykota uğradı. Enver Sedat 1981'de kendi ordusundaki İslamcı unsurlar tarafından öldürüldü.

1982 - İSRAİL LÜBNAN'I İŞGAL EDİYOR

İsrail, Lübnan sınırına yakın yerleşim birimlerini saldırılardan korumak amacıyla bu ülkenin güneyine asker soktu. Ama Savunma Bakanı Ariel Şaron orduyu başkent Beyrut'a kadar götürdü; FKÖ'yü bu ülkeden çıkardı. Sina'daki son İsrail birliklerinin geri çekilmesinin üzerinden daha iki ay bile geçmemişti. Lübnan işgali, Ebu Nidal örgütünün İsrail'in Londra büyükelçisine suikast girişimi üzerine başlatmıştı. İsrail birlikleri Beyrut'a ağustos ayında vardı. Yapılan ateşkes anlaşması uyarınca FKÖ milisleri çekilince, Filistin mülteci kampları savunmasız kalmıştı. İsrail güçleri 14 Eylül'de Beyrut etrafında birikirken, Hristiyan Falanj milislerin lideri Beşir Cemayel, başkentteki karargahında bir bombanın patlamasıyla öldü. Ertesi gün İsrail ordusu Batı Beyrut'u işgal etti. 16 Eylül'den 18 Eylül'e kadar, İsrail'le ittifak yapan Falanjistler, Sabra ve Şatilla kamplarında yüzlerce Filistinliyi öldürdü.

Neredeyse bir asırı bulan Orta Doğu mücadelesindeki en kanlı katliamlardan biriydi.

1987-93 İNTİFADA

İsrail işgaline karşı intifada, yani kitlesel ayaklanma Gazze Şeridi'nde başladı; kısa sürede Batı Şeria'ya yayıldı. Protestolar, sivil itaatsizlik şekline büründü. Genel grevler düzenlendi, İsrail ürünleri boykot edildi, duvarlara yazılar yazıldı ve yollarda barikatlar kuruldu. Ama uluslararası ilgi toplayan protesto şekli, ağır silahlarla donanmış İsrail askerlerine taş atan Filistinlilerdi. İsrail ordusu karşılık verdi; çok sayıda Filistinli sivil yaşamını yitirdi. 1993'e kadar süren protestolarda toplam can kaybı bini aştı.

1993 - OSLO BARİŞ SÜRECİ

Haziran 1992'de İsrail'de sol kanadın, yani İşçi Partisi'nin iktidara gelmesi çok kuvvetli bir barış sürecini başlattı. Sertlik yanlısı olarak gösterilen Başbakan Yitzak Rabin ile "güvercin" olarak gösterilen Şimon Peres ve Yosi Beilin, Filistinlilerle barışı konuşacak çok uygun bir ekibi oluşturuyordu. Washington'daki ikili görüşmelerden sonuç alınamayacağı anlaşıncı gizli Oslo kulvarı 20 Ocak 1993'te açıldı. Norveç'in Sarpsborg kasabasında görülmemiş ilerleme kaydedildi. Filistinliler işgal topraklarından aşamalı çekilmeye başlaması karşılığında İsrail devletini tanımayı kabul ediyordu. Görüşmeler İlkeler Deklarasyonu'nu getirdi. Bu belge Washington'da imzalanırken, Arafat ile Rabin arasındaki tarihi tokalaşmayı 400 milyon insan canlı izledi.

1994 - FİLİSTİN YÖNETİMİ'NİN KURULMASI

İsrail ve Filistin Kurtuluş Örgütü, İlkeler Deklarasyonu'nun başlangıçta nasıl uygulanacağı konusundaki anlaşmayı Kahire'de 4 Mayıs 1994'te imzaladı. İsrail, Gazze Şeridi'nin çoğunu terk ediyordu. Sadece Yahudi yerleşimleri ve etraflarındaki arazilerde İsrail varlığı sürecekti. Batı Şeria'da ise Eriha kentini Filistinlilere bırakıyorlardı. Bu pazarlıklar güçlüklerle yürütüldü ve Batı Şeria'nın El Halil kentinde düzenlenen bir katliam neredeyse görüşmelerin kesilmesine yol açıyordu. Bunlar Filistin devletinin kuruluşu, Kudüs'ün statüsü, işgal edilmiş topraklardaki Yahudi yerleşimlerinin durumu ve 1948 ile 67 arasında göçe zorlanan 3,5 milyon Filistinli mültecinin ne olacağı gibi konulardı. Filistin Kurtuluş Ordusu, İsrail birliklerinin boşalttığı yerlere konuşlandırıldı. Filistin Ulusal İdaresi, yani özerk yönetimin başkanı olarak Yaser Arafat vardı artık. 1996'daki seçim de bunu tescil etti.

1995 - İKİNCİ OSLO VE RABİN SUİKASTI

Filistin yönetimi, Gazze Şeridi'ndeki ilk yılında zorluklarla boğuştu. İsrail özerk yönetimin topraklarına giriş çıkışları engelliyor; militanlara suikastlar düzenliyordu. Yeni yerleşim inşaatları da durmadı. Filistin Özerk Yönetimi kendi toplumunun öfkelerini kitlesel göz altılarla bastırmaya çalıştı. İsrail içinde ise barış sürecine tepkiler sağ kanattan ve dini gruplardan geliyordu. Bu ortam içinde barış görüşmeleri yoğun çaba ile yürütülse de başlangıçta belirlenen takvime yetişilemiyordu. 24 Eylül'de 2. Oslo diye anılan anlaşma Mısır'ın Taba şehrinde ve Washington'da ayrı törenlerle imzalandı. Bu anlaşma Batı Şeria'yı üçe bölüyordu. 2. Oslo Anlaşması, Filistinlileri pek heyecanlandırmadı. İsrailli dinciler ise "Yahudi toprağının" teslim edilmesine öfkeliydi. Öfke ve tahrik içeren bir kampanyaya hedef olan Başbakan Yitzak Rabin, bir aşırı dinci Yahudi tarafından 4 Kasım'da öldürüldü. Suikast bütün dünyaya şok dalgaları yaydı suikast. "Güvercin" diye nitelendirilen ve bir türlü tamamlanamayan barış sürecinin mimarı Şimon Peres başbakan oldu.

1996-1999 KİLİTLENME

1996 yılına girildiğinde anlaşmazlık yine kan dökülmesine yol açıyordu. Hamas örgütü İsrail içinde bir dizi intihar eylemleri düzenledi. İsrail, Lübnan'ı üç hafta süreyle bombaladı. Peres 29 Mayıs'taki seçimlerde, sağcı Binyamin Netanyahu'ya kıl payı yenildi. Netanyahu, Oslo anlaşmalarına karşı çıkıyor, "güvenlik içinde barış" tezini işliyordu. Netanyahu işgal topraklarında yerleşim inşasının dondurulması kararını kaldırarak Arapları öfkeliyordu. İsraillilerle Araplar arasındaki 100 yıllık kavgayı sona erdirmeyi vaat ediyordu yeni başbakan. Oslo anlaşmalarında öngörülen beş yıllık geçiş süresi, 4 Mayıs 1999'da sona erdi. Ama Yaser Arafat tek yanlı Filistin devleti ilanından vazgeçirildi. Amaç İsrail'deki yeni yönetimle pazarlığa yeniden başlanmasıydı.

2000 - İKİNCİ İNTIFADA

Ehud Barak hükümetinin barışa ulaşacağına dair başlangıçta duyulan iyimserliğin temeli olmadığı zamanla anlaşıldı. Yeni bir Wye River sözleşmesi Eylül 1999'da imzalandı. Ama işgal topraklarından çekilme işleminin devam etmesi mümkün olmadı. Çünkü Kudüs'ün durumu, mülteciler, yerleşimler ve sınırlar gibi nihaî statü pazarlıkları sonuçsuz kalmıştı. Barak yine de İsrail'in 21 yıllık Lübnan macerasına son verdi.

ABD başkanı Bill Clinton'ın baskısıyla yapılan görüşmelerde Kudüs'ün statüsü ve Filistinli mültecilerin geri dönüş hakları konusunda bir uzlaşmaya varılamadı. Bunun getirdiği belirsizlik içinde, 28 Eylül'de muhalefetteki Likud Partisi'nin Netanyahu'dan sonraki lideri, yılların sağcı politikacısı Ariel Şaron, Mescid-i Aksa'nın bulunduğu kompleksi ziyaret etti. Bunun çok tahrik edici bir hareket olduğu söylendi. Filistinliler bu ziyareti protesto için gösterilere başladı. Ve gösteriler şimdi El Aksa intifadası diye anılan ayaklanmaya dönüştü.

2002 -2003 BATI ŞERİA YENİDEN İŞGAL ALTINDA

Bir kaç dalga halinde gelen intihar saldırıları ardından İsrail önce Mart sonra da Haziran aylarında Batı Şeria'nın neredeyse tamamını işgal etti. 2002 yılının büyük bir bölümünde Filistin kentleri sık sık baskına uğradı, birbirleriyle bağlantısı kesildi, kuşatıldı ya da uzun süreler sokağa çıkma yasağı altında kaldı. Nisan ayında İsrail güçleri Batı Şeria'nın kuzeyindeki Cenin mülteci kampına girip bölgeyi ele geçirdi. Filistinliler, burada bir katliam yapıldığını iddia etti. Uluslararası Af Örgütü İsrail ordusunun Batı Şeria'da Cenin ve Nablus'a düzenlediği operasyonlarda savaş suçu işlediği hükmüne vardı.

2004 - YASER ARAFAT ÖLDÜ

25 Ekim 2004'te Arafat, hastalandı. Grip teşhisi konulmuştu. Tüm çabalara rağmen Arafat iyileşmiyordu. Paris'teki bir askeri hastaneye götürüldü. Zehirlendiğinden şüpheleniliyordu. 3 Kasım'da komaya girdi. 8 gün sonra ise öldüğü açıklandı.

2005 - 2006 İSRAİL GAZZE'DEN ÇEKİLİYOR, HAMAS SEÇİMLERİ KAZANIYOR

İsrail Gazze ve Batı Şeria'nın bir bölümünden çekildi. İsrail, Yahudi yerleşimlerini boşaltıp, askeri araçlarını da Gazze'den çekti. Ancak Gazze'yi denizden, karadan ve havadan abluka altında tutmaya başladı. Filistin'deki genel seçimlerde Hamas, oyların çoğunu aldı. Eylül 2006'da ise Gazze Şeridi'nde Filistinli gruplar El Fetih ile Hamas arasında çatışmalar başladı. Haziran 2007'ye kadar çatışmalar, ateşkesler ve ulusal birlik arayışlarıyla geçen sancılı sürecin ardından, Mahmud Abbas, Gazze ve Batı Şeria'da olağanüstü hal ilan etti. Geçiş hükümeti kurulmasını isteyip başbakanlık görevini de Selam Fayyad'a verdi, kurulan geçiş hükümetinden Hamas dışlanmıştı.

2008 - 2009 DÖKME KURŞUN OPERASYONU

İsrail'in Gazze Şeridi'nde düzenlediği saldırılarda 22 günde 1.417 kişi hayatını kaybetti; 4.580 kişi de yaralandı. İsrail bu saldırılara 'Dökme Kurşun Operasyonu' adını vermişti. İsrail, askeri hareketin, Filistinli militanların İsrail'in güneyini hedef alan roket saldırılarını durdurmayı amaçladığını açıkladı.

MAYIS 2010 - MAVİ MARMARA

Mayıs 2010'da İsrail askerleri Gazze'ye yardım taşıyan Mavi Marmara gemisine baskın yaptı. 10 Türk vatandaşı hayatını kaybederken bu saldırı, Türkiye - İsrail ilişkilerini kopma noktasına getirdi.

2014 - İsrail'in Gazze'ye saldırıları

İsrail Gazze'ye yönelik 51 gün süren ve kara hareketini de içeren yeni bir saldırı başlattı. Saldırılarda Saldırılarda 530'u çocuk 302'si kadın 2 bin 100'den fazla Filistinli hayatını kaybetti. 10 binden fazla Filistinli de yaralandı.

14 MAYIS 2018 - ABD İSRAİL BÜYÜKELÇİLİĞİ'NİN KUDÜS'E TAŞIDI

ABD'nin Tel Aviv'den Kudüs'e taşıma kararı aldığı İsrail Büyükelçiliği'nin açılışı öncesi İsrail güvenlik güçleri protestoculara ateş açtı ve onlarca Filistinli hayatını kaybetti.

2021

Filistinliler haftalardır tırmanan gerginliğin ardından Mayıs ayında Kudüs'teki Mescid-i Aksa yerleşkesinde İsrail polisiyle çatıştılar. Hamas, İsrail güçlerinin yerleşkeden çekilmesini talep ettikten sonra İsrail'e roket yağdırdı. İsrail'in Gazze'ye hava saldırılarıyla karşılık vermesi, 200'den fazla kişinin ölümüyle sonuçlanan 11 günlük bir çatışmayı tetikledi.

2023 -AKSA TUFANI

7 Ekim'de Hamas, Aksa Tufanı isimli harekatı başlattı. Bunu fırsat bilen İsrail güçleri Demir Kılıçlar harekâtını başlattı. İsrail'e birçok devlet yardımda bulunmasına rağmen Filistin yardımsız bırakıldı ve yardımların yerine ulaşması engellendi. İnsani yardımlar bile ulaştırılamadı. Filistin'de şu an büyük bir insanlık dramı yaşanmakta. Güvenlik, gıda, su, sağlık gibi temel gereksinimlerden bebekten yaşlıya herkes mahrum durumda bırakılmaktadır. 30 Ocak itibarıyla eşi görülmemiş bir saldırıyla en az 11 bini çocuk, 7 bin 500'ü kadın olmak üzere 26 bin 637 Filistinli öldürülmüş, 65 bin 387 kişi yaralanmış, enkaz altında halen binlerce ölü olduğu bildirilmiştir. Halkın sığındığı hastane ve eğitim kurumları dahi hedef alınarak bir soykırım gerçekleştirilmektedir.

Mehmet TOPAL

RÖPORTAJ

Fakülte Dekanımız

Prof. Dr. Veysel ÖZDEMİR ile Röportaj

İbrahim ÇELEBİ-Seval TAN

- İlahiyat fakültesi öğrencileri olarak bir dergi çıkarmayı planlıyoruz, bu konu hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek isteriz?

V.Ö: Öncelikle bu anlamlı çalışmadan dolayı sizlere ve bu konuda fikirleriyle önünüzü açan Dr. Öğretim Üyesi Zeynep ALİMOĞLU SÜRMELİ hocamıza teşekkür ederim. Aslında dergi çıkarma işi fakültemiz adına çok geç kalınmış bir proje. Yüksek Öğretim Kurumları'nda geleneği olan fakültelerin öğrencileri dergi çıkararak; kendi alanlarıyla alakalı söz söyleyecek, fikir üretecek, kalem oynatacak dergiler çıkarırlar. Dolayısıyla bizim fakültemizin öğrencilerinin de bu geleneği yaşatması önemli olacaktır. Aslında fakültemiz 30. yılını bu sene doldurdu, bu yüzden geç kalmış dedim. Ama yine de ilahiyat öğrencilerimizin yeni bir dergiyi yazı hayatına kazandırmış olması sevindirici bir gelişmedir. İnşallah uzun soluklu bir dergi olur ve bu vesile ile öğrencilerimiz ilahiyat alanında ülkemizin ve dünyanın gündemini okuyarak, yazılarıyla ve hazırladıkları materyallerle tarihe not düşerler. Sizleri kutluyor, bu konuda da her türlü desteği vermeye hazır olduğumu belirtiyorum.

-Filistin denilince aklınıza ne geliyor birkaç cümle ile özetler misiniz?

V.Ö: Sanıyorum sizin derginizin ilk sayısı bu konuya ayrılmış. Şu an Müslümanların önemli problemi 07 Ekim 2023'den beri Gazze'de İsrail'in yürüttüğü soykırımdır. Böyle önemli bir problemi, Müslümanların gündemini ve dünyanın en önemli meselesini gündeminize aldığınız ve bu vesile ile tarihe bir not düştüğünüz için sizi yine yürekten kutluyorum. Zaten bir Müslüman ve geleceğe bakan ilahiyatçılar olarak sizlerin dünyadaki en önemli meseleyi ıskalamamanız gerekirdi. Sorunuzun cevabına gelince, Filistin demek Kudüs demektir. Kudüs demek ise Müslümanların ilk kıblesi olan Mescid-i Aksa demektir. Burası Müslümanların kutsal saydığı mekanlardan birisidir ve yüzyıllarca Müslümanlar tarafından himaye edilmiştir. Dahası Osmanlı bakiyesi olarak bizler o topraklara karşı farklı duygular beslemekteyiz, çünkü 400 yıl boyunca bu mukaddes mekanları biz koruduk ve şimdi oralarda böylesine katliamların yaşaması bizi herkesten daha fazla etkilemektedir.

-Günümüzde sosyal mecralar aktif bir şekilde kullanılmakta. Filistin ile ilgili yapılan paylaşımlarda gördüğümüz kadarıyla en çok yapılan eleştirilerden biri Filistin halkının Osmanlı'ya ihanet ettiği iddiaları. Siz bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz ve sizce bizler nasıl bir tavır sergileyebiliriz?

V.Ö: Bu iddiaların menşeyini ve doğruluğunu, bir akademisyen ve araştırmacı olarak olarak sorgulamamız gerekiyor. Pek tabii tarihe baktığımız zaman, 1900'lü yılların başında Filistin toprağı, Osmanlı'dan ayrılırken o bölgede yaşayan yerel halkın İngilizlerle iş birliği içerisine girdiğini tarihi verilerden öğreniyoruz. Ancak hepimiz de biliyoruz ki o tarihlerde maalesef Osmanlı devletinin sınırları içerisinde yer alan birçok bölgede İngilizler, Fransızlar, İtalyanlar vs. yerli halkları kışkırtarak ve iş birliğine girerek birçok bölgeyi ele geçirmişlerdir. Bunlardan birisi de Filistin'dir. Ancak Siyonistlerin, Filistin toprakları üzerindeki arzularını, para karşılığında toprak satın alma taleplerini, o sıralar devletin paraya çok ihtiyacı olmasına rağmen Sultan Abdülhamid'in sert bir şekilde geri çevirmesi ve kanun çıkararak buna engel olmasını bu milletin mensubu olan bizlerin unutmaması mümkün değildir ve üzüntülerimiz tekrar depresmektedir. Fakat yine de yıllarca dünya üzerinde yaşayan tüm Müslümanları hilafet bayrağı altında birleştiren ve onları himaye eden bir milletin mensupları olarak günümüze ve istikbale bakmalı, acı hatıraları kalbimize gömmeliyiz. Dolayısıyla orada yaşanan soykırıma, çocukların ve sivil halkın çığlıklarına sessiz kalmamalıyız.

-Filistin topraklarının zamanla nasıl işgal edildiğini gösteren haritaları görmüşsünüzdür. Sizce denildiği gibi Filistin halkı toprak mı sattı yoksa toprakları işgal mi edildi? Siz bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

V.Ö: Tabi bizim o topraklardan çekildiğimiz tarihlerden itibaren Filistin'de yaşananlar, sürekli gündemimizdedir. O bakımdan konuyla yakında ilgilenmekteyiz ve Siyonist İsrail'in Filistinlilerin topraklarını çeşitli entrika ve girişimlerle işgal ettiğini biliyoruz. Bir kısım Filistinlilerin belli oranda kendi istekleri ile topraklarını satmışlardır bu doğrudur. Ancak dünyanın çeşitli yerlerinden Yahudilerin getirilerek Filistinlilerin evlerini, arsalarını zorla işgal ettikleri ve bunu kameralar karşısında bile çekinmeden yaptıklarına dair tüm kanıtlar her yerde yayınlanıyor. Bu kanıtlara ulaşmak çok kolay. Düşünsenize bir grup silahlı bir sabah gelip tapulu evinizin artık bir başkasına ait olduğunu ve sizin kendi mülkünüzü boşaltmanızı istiyor. Güzellikle vermeyince zorbalıkla bunu yapıyor ve kimse bunlara engel olamıyor. İnsan hakları mahkemesi vs. olayı görmezden geliyor. Ayrıca 07 Ekim 2023'ten bu yana İsrail'in birkaç km'lik alan için yaptığı katliam ve soykırım devam ederken* Filistinliler şu kadar toprak sattı vs. konularını gündeme getirmek pek anlamlı olmamaktadır. Çünkü İsrail tarafından işgal ve terörizmin en ahlaksızı şu an itibarıyla yapılmaktadır.

* Bu röportajın yapıldığı tarih olan 19 Şubat 2024 tarihi itibarıyla, Gazze/Filistin'de İsrail'in öldürdüğü insan sayısı 30.000, yaralı sayısı da 70.000 civarındadır.

-Filistin davasının uzun süre dışlanması ve benimsenmemesinin önemli bir sebebi de bu savaşın Arap İsrail sorunu olarak görülmesidir. Sizce bu sorun Arap İsrail sorununu yani İslami kimlikten ayrı bir dava mı? Yoksa tüm Müslümanların davası mı?

V.Ö: Üst pencereden bakıldığında haksız/zalim bir toplum ile vatanını haklı bir şekilde korumaya çalışan, güçsüz mazlum bir halkın savaşı. Dolayısıyla insan olana yakışan zalimin karşısında, mazlumun yanında durmaktır. ‘Emri bi’l-ma’ruf, nehyi ani’l-münker’ ilkesine sahip İslâm dininin mensupları olan bizler pek tabi mazlumun yanında olmamız gerekmektedir. Maalesef neredeyse son yüzyıl dünya üzerindeki Müslüman toplumlar sürekli katliam ve soykırımlarla karşı karşıya kalmıştır. Bunu bizim özellikle düşünmemiz, problemin nereden ve nelerden kaynaklandığı üzerinde kafa yormamız gerekmektedir. Yani neden kanı dökülen, toprakları elinden alınan ve zenginlikleri sömürülen Müslümanlar oluyor? Biz nerelerde hata yapıyoruz? Bu sorulara odaklanmamız gerekiyor.

-Hocam sizin de dediğiniz gibi Müslüman olarak bu bilinçte yaşamalıyız. Peki bizler çevremizde dokunabildiğimiz yakınlarımıza arkadaşlarımıza bu bilinci nasıl aşılayabiliriz?

V.Ö: Bu çok güzel bir soru, bize düşen görev nedir? Öncelikle Müslüman olarak kendi bakış açımızın, dünya tasavvurumuzun/görüşümüzün yani önceliğimizin ne olduğunu belirlemek ile yola çıkmamız gerekiyor. Bir Müslüman olarak bütün meselelere ve hayata bakış açımızı belirleyen üç temel dinamiğimizin olduğunu söylemem gerekiyor. Bunlar Vahiy (Kur’an), Hz. Peygamber (Sünnet) ve ahirettir. Bu üç temel dinamik bizim dünya hayatında nasıl ve ne şekilde yaşamamız gerektiğinin bilgisini bizlere vermektedir. Bundan sonra ise etrafımıza yine bu temel dinamiklerden edineceğimiz bilgi ile davranmalı, onlara bu konuda yardımcı olmalıyız. Nitekim bu dinamiklere dair temel kaynaklara inebilecek yolları ilahiyatçılar bilebilmektedir. Toplumda herkesin bir işi ve uzmanlık alanı vardır. Bu konu ise bizim alanımızdır. Toparlayacak olursak Kur’an, Sünnet ve ahiret eksenli yaşamak ve yaşatmak için kendimizi geliştirmemiz gerekiyor.

-Bizler bilinçli bir Müslüman olarak boykot konusunda nasıl bir tavır sergilemeliyiz? Sizce boykot etkili bir yol mu?

V.Ö: Boykot önemli bir tavır ve duruştur. Boykot, bu denli ağır bir soykırım karşısında her Müslümanın en azından İsrail’e kaynak aktaran firmaların ürettiği mallara tenezzül etmeyerek bir karşı duruş ortaya koyması gerekmektedir. Bu tabiri câizse İsrail’e senin ürettiğin şeyleri almıyorum ve seninle arama mesafe koyuyorum demektir. Zaten bu karşı koyuşa sahip olmayan bir kişi yarın fiili bir yardım söz konusu olduğunda onu da yapmaz! Eğer şu anda yeryüzünde yaşayan bir Müslüman İsrail mallarını boykot etmiyorsa gerçekten orada yürütülen soykırımdan haberi yok demektir. Orada can veren bir çocuğun veya tir tir titreyen, annesini, babasını veya kardeşini kaybettiği için gözyaşı döken bir çocuğun acısından haberi yok demektir. Kaldı ki on binlerce çocuk, 2,3 milyon insan bu halde. Çünkü haberi olsa İsrail’e maddi kaynak sağlayacağını bile bile o malları satın almaz diye düşünüyorum. Boykot söz konusu olduğunda merhum Prof. Dr. Muhammed Hamidullah aklıma geliyor. Zira o Paris’te yaşarken 1950-1960 arası helal et bulamadığı için et yememiş, Yahudi kasaplarından da koşer et satın almamıştır. Çünkü o tarihlerde yine İsrail, Filistinlere zulmediyordu.

-Değerli vaktinizi bizler için ayırdığınız için teşekkür ederiz. Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

V.Ö: Bu konudaki hassasiyetiniz için ben de sizlere teşekkür ediyorum. Filistin meselesi yıllardır devam etmekte, içimizi sızlattmakta ve her geçen gün daha üzücü bir hal almaktadır. Filistin halkının barış içerisinde yaşayacağı günlerin en kısa zamanda gelmesini temenni ediyorum.

SEMBOL İSİMLER

MUHAMMED DURRA

Dönemin İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un 28 Eylül 2000'de İsrail askerlerinin koruması altında Mescid-i Aksa'nın avlusuna girmesi İkinci İntifada'nın fitilini ateşledi. 7 Filistinlinin ölmesine ve 250 Filistinli ile 13 İsrail askerinin yaralanmasına yol açan olayların ardından Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde şiddet olayları hızla yayıldı.

Çatışmaların üçüncü gününde, Gazze Şeridi'ndeki Selahaddin Caddesi'nde bir duvarın dibine sığınan Filistinli silahsız bir baba ile 11 yaşındaki oğlunun İsrail askerlerinin doğrudan ateşine maruz kalmaları ve küçük çocuğun babasının kucağında öldürüldüğü anların kameralara yansması dünya ve bölge kamuoyunda infiale yol açtı.

İkinci İntifada'nın sembol ismi haline gelen Muhammed Durra'nın ölümünün ardından Filistin halkı sokaklara çıkarak gösteriler düzenledi. İsrail askerleri ile Filistinliler arasında çıkan olaylar, çok sayıda kişinin ölümüne ve yaralanmasına neden oldu.

Muhammed, 18 Kasım 1989'da Gazze Şeridi'nin merkezindeki El-Bureyc Mülteci Kampı'nda dünyaya geldi.

Ekonomik durumu iyi bir ailenin çocuğuydu ve temel eğitimini mülteci kampının ilkokulunda aldı.

Baba Cemal, güçlü ve cesur bir kişiliğe sahip Muhammed'in başkalarıyla ve yaşça kendinden büyük kişilerle konuşma ve tartışma konusunda çok cesur olduğunu söyledi.

Muhammed'in geleceğe dair hayalleri olduğunu aktaran Filistinli baba, "Muhammed iradeliydi. Her zaman hakkın yanında ve onu savundu, mazlumlara yardım etti. Büyüyünce öğretmen veya polis olmayı hayal ediyordu. Öğretmenleri aşırı hareketli bir çocuk olduğu için sürekli şikâyet ederdi." dedi.

Cemal, dünya kamuoyunun "Muhammed'in şehadet tarihini unutmadığını" ve bundan sonra da asla unutulmayacağını vurguladı.

İsrail askerlerinin kurşun yağmuru

Muhammed ve babası 30 Eylül 2000'de, aileye yeni bir araba almak için Gazze Şeridi'ndeki araç pazarına gitmek üzere mülteci kampından ayrıldı.

Araba pazarında istedikleri gibi bir araba bulamadıklarını ve sonra tekrar gelmeye karar verdiklerini kaydeden Cemal, eve dönüş yolundayken İsrail askerlerinin rastgele mermilerine maruz kaldıklarını belirtti.

Cemal, kurşun yağmurundan korunmak için kaçacak bir yer bulamadıklarını ve yakınlarındaki bir beton blokun arkasına sığınmaya çalıştıklarını aktardı.

"Baba neden bize ateş ediyorlar?"

İlk başta açılan ateşin durmasını beklediğini ancak artarak devam ettiğini dile getiren Cemal, tek endişesinin oğlunun yaralanmasını önlemek olduğunu ve Muhammed'in "Baba neden bize ateş ediyorlar?" sorusunu cevaplayamadığını dile getirdi.

Kendisi hem elinden hem de ayağından vurulan Cemal, vücuduyla oğluna siper olmaya çalıştığını ancak Muhammed'in önce sağ bacağından sonra da karnından vurularak şehit olduğunu söyledi.

"Çocuk öldü, çocuk öldü..."

Cemal, bir süre sonra oğlunun bedeninin kanlar içinde kaldığını gördüğünde Muhammed'in şehit olduğunu anladığını belirtti.

Acılı baba, daha sonra ağzından ileride İsrail'in işlediği korkunç suçun sembolü haline gelecek olan "Çocuk öldü, çocuk öldü..." cümlesinin döküldüğünü anlattı.

Daha sonra İsrail askerlerinin attığı bir sis bombasıyla etrafı beyaz bir toz bulutunun sardığını kaydeden Cemal, "İşledikleri suçu gizlemeye çalıştılar. Attıkları bomba bize kadar ulaşmadı kaldırıma çarptı ve orada patladı." dedi.

"Muhammed, Filistin davasının ta kendisidir"

FİLİSTİNLİ CESUR KIZ AHED TAMİMİ

Dünya Ahed Tamimi'yi, İsrail askerlerine kafa tuttuğu görüntülerle tanıdı. Tamimi, 2015'te, henüz 14 yaşındayken kolu alçıda olan küçük kardeşinin gözaltına alınmasını engellemek için İsrailli askerlere direnmiş ve kollarını ısırmıştı. İsrailli askerlere direnen Tamimi, daha sonra dünya genelinde ünlü olmuştu. Filistin davasının simgesi haline gelen Tamimi'ye "Filistinli cesur kız" lakabı takılmıştı.

Tamimi, 2017'de Eski Amerikan Başkanı Donald Trump'ın Kudus'ü İsrail'in başkenti olarak tanınmasından sonra başlayan protestolarda da yer aldığı tutuklanmıştı. 8 ay sonra serbest bırakıldı. 22 yaşındaki Filistinli Cesur Kız, kasım başında yine İsrail askerleri tarafından Yahudi yerleşimcilerin katledilmesi yönünde bir paylaşım yaptığı öne sürülerek tutuklanmıştı.

Zümra KARAHÜSEYİNOĞLU

MOTAZ HİLAL AZAİZA

30 Ocak 1999 doğumlu Filistinli foto muhabiri Motaz Hilal Azaiza'yı 7 Ekim'den itibaren İsrail-Hamas savaşını tüm şeffaflığıyla haber yapmasıyla tanıdık. 2023 İsrail-Hamas savaşı öncesinde günlük yaşamı ve gezip gördüğü yerleri fotoğraflamaya odaklanan Motaz, 7 Ekim'den itibaren ise odağını tamamen yıllardır süregelen özellikle de son günlerde yoğunlaşan İsrail'in Filistin'i işgali üzerine çevirmiştir. Geçmiş yıllarda 2014 Gazze Savaşı ve 2021 Gazze-Filistin krizini haber yapmasına rağmen sosyal medyada şu an gördüğü rağbeti görememişti. Örneğin 7 Ekim öncesi Motaz'ın 25.000 takipçisi varken şu an son verilere göre 18 milyonu aşmış durumda. Bu süreçte Motaz sadece sosyal medya platformlarında değil birçok ülkede çeşitli haber kanallarında boy göstererek Filistin'de yaşananların dünya kamuoyu tarafından bilinmesine önayak oldu. O, aynı zamanda duyarlılığı ve hizmetleri dolayısıyla çeşitli ödüllere layık görüldü. Ülkemizde de 27 şubat 2024'te TRT Dünya Vatandaşı Ödülü'nü aldı.

Motaz daha önce verdiği röportajlarda savaş muhabiri / fotoğrafçısı olmak istemediğini tam tersi halkının ve ülkesinin güzelliklerini tanıtmak istediğini söylemişti. Aslında hedefini gerçekleştirebiliyor diyebiliriz. Çünkü şuanda tam istediği gibi halkının güzelliklerini, direnişini ve inancını fotoğraflıyor.

Tıpkı diğer Filistinliler gibi metanet ve sabrın örneği Motaz Deir Er-Belah Kampında doğdu, büyüdü ve İsrail'in kampı bombalaması üzerine yirmiden fazla akrabasını kaybetti. Direnişin güncel simge isimlerinden olan Azaiza, hayatta olsa da 9 Ocak 2024 verilerine göre İsrail saldırılarında hayatını kaybeden en az 132 gazeteci olduğu bilinmektedir. Ayrıca İsrail'in özellikle Filistinli ve Lübnanlı gazetecileri hedef aldığı görülmektedir. Tüm engellemelere rağmen halkının yaralarını, yaşadıklarını tüm dünyaya göstermeye çalışan Motaz, "Zulmün Dünyaya Açılan Bir Penceresi Gibi Olmuştur."

Ve yine tüm işgal ve soykırıma rağmen çocuklarla özel ilgilenen ve onlara umut olmaya çalışan foto muhabirinin samimiyet dolu görüntüleri özellikle dikkat çekmektedir. Bizler de Motaz gibi aldığımız eğitimleri kullanarak Müslümanlar olarak bir yerlere gelebilir, yükselebilir ve yapılan zulümlere karşı koyabilecek güce ulaşabiliriz.

Motaz gibi insanların bir gün hakiki anlamda hayallerini gerçekleştirebildiği bir Dünya-Filistin-Gazze olması umuduyla...

Seval TAN

Yeryüzünün Öğretmenleri, FİLİSTİNLİLER

Canan GÜNDOĞDU

*‘Kudüs, bir sınav
kağıdı her mü’min
kulun önünde...’*

Hayat, sürekli bir şeyler öğrendiğimiz koca bir okul. İnsan son nefesine kadar bu okulda yaşar. Her birimiz başka bir şey öğreniriz bir diğerinden. Peki bu durumda hepimiz birer öğrenciyiz diyebilir miyiz? Eğer bu soruya cevabınız evet olursa, evet dersek yani o zaman bizlere birer öğretmen gerek. Aslında bu son yüzyılın öğretmenlerini hepimiz tanıyoruz. Hatta yalnız bizler değil tüm dünya onları tanıyor. Onlar, yeryüzünün öğretmenleri, onlar Filistinliler.

Filistin, günlerdir ne yazık ki eşi benzeri görülmemiş bir zulümle karşı karşıya. Daha önce hiçbir filmde izlemediniz bu zulmü, hiçbir kitapta okumadınız. Üç maymunu oynayan Batının kulakları tıkalı ölen çocukların çığlıklarına. Binlerce çocuk öldürüldü, binlerce kadın, binlerce insan... Hayatımızın hiçbir döneminde bin sayısını bu kadar çok kullanmadık belki de. Ne kadar acı. Doymuyor Batı, Siyonizm doymuyor. Akıttığı kana doymuyor.

Bir insan ölürken bile bir şeyler öğretebilir mi bir diğerine? Öğretiyor işte. Filistinliler öğretiyor. Kayıtsız şartsız Allah’a teslimiyeti öğretiyorlar. Bizlerin uykudan uyandırmaya kıyamadığımız evlatlarımızı, onlar ‘Aksa’ya feda olsun’ diye nasıl kurban ettiklerini öğretiyorlar.

Bu cihada katılmanın bir nasip meselesi olduğunu, gaflete düşüp fütursuzca yaşayan Müslümanlara nasip olmayacağını haykırıyorlar dünyaya. Bir gün kıymetli bir dostumun Kudüs’e niçin gitmeliyiz sorusuna verdiği cevap şuydu: ‘Derdi olan Kudüs’e gitsin zaten derdi olmayan da Kudüs’e gittiğinde dert sahibi olacaktır.’ demişti. Filistinliler dünyaya derdin ne olduğunu öğretti. Utanır mıyız? Sanmam.

Bugün bir bardak kahveden vazgeçemeyen, hamburgerden vazgeçemeyen Müslümanlara Aksa için nelerden vazgeçtiklerini öğrettiler. **Bir montunu, bir ayakkabısını, cebindeki elli lirasını veremeyen Müslümanlara Aksa için kolun, bacağın, gözün ve kulağın nasıl feda edildiğini öğrettiler.**

Bizlerin bir saat bile yalnız bırakamadığımız çocuklarımızı Aksa için bir ömür nasıl yalnız bıraktıklarını öğrettiler. Fakat öyle bir ömür dediğime bakmayın Filistin’de ömür bizim sandığımız gibi 60, 70, 80 yıl değil bazen on gün, iki ay bazen, bazen üç ay hatta bazen anne karnında son buluyor. Onların diğer insanlar gibi hastalanmalarına bile fırsat verilmiyor... Filistinliler her halleriyle şükretmeyi öğretiyorlar insanlığa. Ama hakikat o kadar acı ki insanlık kör, insanlık sağır, insanlık ölü. Toprak atın insanlığın üstüne.

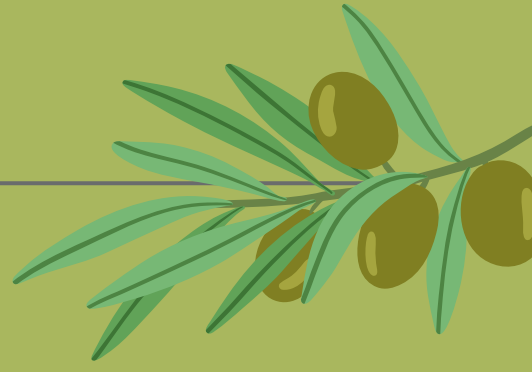
İnsanlık, bir oyun hamuru gibi. İsteyen, güçlü olan herkes bu hamura şeklini veriyor. İnsanlık ‘Bana dokunmayan yılan bin yaşasın’ dercesine gözünü kulağını kapatıyor. Filistinliler dünyaya bir duruşun olduğunu öğrettiler. Onlara kimse şekil veremedi. Anladık ki Gazze dünyadan büyüktür. Her şeye rağmen bunca yıllık zulüm ve işkenceye rağmen, onurlu duruşlarıyla örnek olmaya devam ettiler. Yalnız bırakıldılar, görmezden gelindiler duyulmadılar ama asla isyan etmediler. Yoruldular ama vazgeçmediler. Feda edecek hiçbir şeyleri kalmadı, canlarından başka. Allah için onu da feda ettiler. Onlar Mescid-i Aksa’nın bahçesinde Hanzala ve arkadaşlarının oynayacakları günün geleceğine olan inançlarını hiçbir zaman kaybetmediler.

Tabi bu öğretmenler bu kadar şey öğrettikten sonra elbette bizi bir sınava tabi tutacaklardı öyle değil mi? Cahit Zarifoğlu’nun da dediği gibi ‘Kudüs, bir sınav kağıdı her mü’min kulun önünde...” Ne dersiniz geçer not alır mıyız?

Bizler, akli başında olan Müslümanlar, bu kadar öğretilenlerden dersler çıkarıp bu zulme karşı durmalıyız. Bu bizim boynumuzun borcu. Devenin de diyarın da sahibi olan Filistinlileri yalnız bırakmamalıyız. Bu zulmü her yerde yazmalı, her yerde konuşmalıyız. Bunu ancak biz inananlar yapabiliriz.

Kelamın ve kalemin gücüne inananlar.

Bunca şey öğrendiğimiz; Yeryüzünün öğretmeni olan Filistinlilere selam olsun...

VAVEYLA

Geçen zamanda yaşadıklarımızın kelimelerle nasıl anlatılacağını düşünüyorum şimdilerde. Beni ve halkımı yaklaşık bir asırdır duymayan bu aciz ve helâk olmuş ölümlere neler söyleyebilirim ki. Evet, bir asırlık çağrımıza kulak tıkayan bu insanlara sarf edebileceğim sözlerden yoksunum. Sözlerim, esen fırtınanın aksi yöne, sert, haşin ve süratle isabet eder mi bilmem! Ve fakat umut, yitik azığı olsa da vatanımın; yine yeniden yazacağım sizlere içimin pörsümüş yanlarından kopup gelenleri...

Hani bir vücudun âzâları gibiydik bizler? Bir yerine diken batsa, duyduğu ıstıraptan bütün azâlar rahatsızlık duyardı? Hani mü'minler kardeşi? Kardeşliğimizin resmi bak, vatanımda! Her bir karışı inim inim inlemekte toprağımın... Hani Kudüs şairinizin: 'Mü'minden yoksunum, tek ve tenhayım!' dediği... Sahi, yoksunluğumuz ne çok şeye! Yine de bir kıyaslayacak olsak, yoksunluklarımız, yoksunluklarımıza tartıda ağır basar derim ben de... Bunun ne'liği üzerinde konuşmaya sanırım hâcet yok! İmân, izzet ve cesaret! Vatanımın, kıyamete değin kopmaz kumaşı... Âmenna! Fakat nasıl?

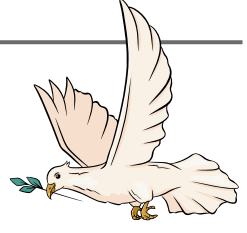
Bizlerin de birer insan olduğunu, etten kemikten yaratıldığımızı, acıyı en az sizin kadar hissedebildiğimizi sizler ne ara unuttunuz? İnsani duygulara sahip olduğumuzu, sevinçte ve hüznünde getirdiğimiz coşkulu tekbirlerin yanı sıra korktuğumuzu, korkabildiğimizi; en sevdiklerimizi kaybetmekten, üzerlerimize tonlarca bomba yağarken; bilmenizi isterdim... Ve şayet hâlâ hisli bir kalp taşıyorsanız, hissetmenizi...

Vatanımın ve Kitâbımın kalbinde atan 'en uzak' mescit, Mescid-i Aksâ... Uzaklığı adındaydı; oysa nice dir kalplerinizde... Hani desem ki günlerden bir gün, ıstırap yüklü bulutlar dağılır mukaddes mekânımdan, doğrulur sindiği gam dağlarından güneşi arayan intizarın çocukları... Gelir dağıtır adâleti muhtaç olduğu sinelere. Ey bedbaht kardeşlerim! Aramızdaki bariz fark nedir diye soracak olsanız, şehidimiz Şeyh Ahmed Yasin'in şu sözleriyle cevap vermekle iktifâ ederim: 'Bizler direndik! İleri atıldık ve kaçmadık!'

Bizi, İsrailoğullarının Hz. Mûsâ'ya, 'Sen ve Rabbin gidip savaşın!' hitabına maruz bıraktığınız bu bir asırlık zaman diliminde Rabbimizin bize yettiğini, yeteceğini biliyor; bilakis âkıbetinizden ürküyoruz! Heybelerinizde ne biriktirdiğinize bir bakın! Yarın hesap, yarın mahşer! Hasbinallahu ve ni'me'l-vekîl ve ni'me'l-mevlâ ve ni'me'n-nasîr... Allah bize yeter, O ne güzel vekildir. O ne güzel Mevlâ, O ne güzel yardımcıdır...

Rümeysa ORTAÇ

Dua Kuşları

Bir kurşun vardı Gazze’de; atana cehennemi boylatan, vurulana cenneti kazandıran... Hem kurşun adres sormaz ki Gazze’de! Çocuk, kadın, yaşlı, hasta... Namluda hep onlar var Gazze’de. En çok da çocuklar... Altı dakikada bir çocuk katlediliyor Gazze’de.

Ben de İsrail askerlerince vurulan o cennet kuşlarından birisinin kızıyım. Annemin soğuk ellerini sımsıkı tuttuğum gün, kardeşimin çığlığıyla uyandım. Bir yanda üst üste yığılmış cesetler, gözü yaşlı insanlar; telefon ışığıyla yapılan ameliyatlara ve direnişi terk etmeyen doktorlar... Bir yanda da seyirci kalıp ‘Ben ne yapabilirim ki?’ diyen insanlık... Oysa Gazze sadece bizim değil dünyanın meselesi... Aslında hâlâ insan kalabilenlerin meselesidir Gazze.

Bizim o vicdansız katiller gibi atacak ne bir bombamız ne de küçücük çocuklara doğrultacak herhangi bir silahımız var. Bizim imanımız var ki, bu sarsılmaz iman hem nurdur hem de kuvvettir. Bundan dolayı gelecek güzel günlere dair umudumuz var. Miraca şahitlik ettiğimiz gibi özgürlüğümüze de şahitlik edecek inancımız var.

Can bulur mu toprağınızda gözyaşım? Sesim duyulur mu yüreklerinizde? Oyunlarımız yok, uykularımız hiç yok, ne yazık ki başımızı sokacak bir evimiz de yok artık! Bağrında sızısı, gözünde yaşı eksik olmayan analarımız, gökyüzünü değil savaş uçaklarını izleyen çocuklarımız, birlik ve beraberlik içinde ‘Allahu ekber!’ diyecek Selahaddin-i Eyyûbî gibi yetişen küçük ama koca mı koca yürekli gençlerimiz var.

Salıverin dua kuşlarını mazluma rahmet, zalime azap olsun! Susmak, sonsuzca susmak ve kapanmak istiyorum yüreğimin mahzenlerine. Ayaklarına kan bulaşmış bu köhne dünyada ekim de gitti, kasım da bitti lakin Gazze’deki katliam bir türlü bitmedi. Arş-ı âlâ titredi, uyurken değil ölürken susulan çocukların masumluğuyla. Daha yürümeyi öğrenmeden ölmeyi öğrenen bebeklerin şehridir Gazze. Gülüşünü söndürdüğünüz çocukların masumiyeti cehennemde size ayrılan yerin garantisi olsun...

Ümmetin kurtuluşunu Gazze’nin kurtuluşuna vesile kıl Allah’ım! Hz. Yunus’a balığın karnında can veren, Hz. İbrahim’i ateşten kurtaran, kurak yerde çiçekler açtıran, bulutları gökyüzünde gezdiren Allah’ım! Şu düşmanı perişan et, kahreyle ve bizi onlara karşı muzaffer kıl.

Biliyorum; bir gün bombalar susacak, savaş uçakları inecek, ezan sesleri yükselecektir. O vakit ben olur muyum aranızda, bilemiyorum? Ben olmasam da orada yüreğim binlerce çocuğun yüreğiyle atıyor olacak...

Şeyma YILMAZ

BİZE DÜŞEN

Kudüs, peygamberler şehri. İlk kiblemiz. Kudüs, genellikle saldırı zamanlarında hatırimıza düşen mukaddes şehir. Kudüs, dönemsel gündemlere kurban edilemeyecek kadar özel bir yer bizim için. Ve aslında en acı olan, söylemlerimizin, iddialarımızın, savunularımızın büyüklüğüne rağmen hakkında çok az bilginin olduğu bir şehir.

Her sene özellikle Ramazan ayında Filistinlilere yönelik saldırılar düzenlenir, önümüze birkaç video düşer, üzüldür, boykot etme kararı alırız. Fakat birkaç günden sonra normalimize döner ve hiçbir şey olmamış gibi boykot ürünlerini almaya devam ederiz. İşte onların istedikleri şey de tam olarak bu. Bizi duyarsızlaştırmak ve bu tür olaylara alışmamızı sağlamak. Genelde şöyle vazgeçeriz biz boykottan. “Ben tek başıma ne yapabilirim ki?” Aslında o kadar çok şey yapabiliriz ki... Hepimizin ciğeri yanıyor ve bir şeyler yapmak istiyoruz. Tam da burada, dönüp kendimize “Bu olayda bana düşen, bize düşen sorumluluk ne?” diye sormak. Yeise kapılıp hiçbir şey yapmamaktansa, elimizden geleni yaptığımızda işte o zaman Allah'a bunun hesabını daha kolay verebileceğiz. Peki, gerçekten bize düşen ne, neler yapabiliriz?

Birincisi, önce Allah'a iyi bir kul olacağız. Çünkü kulluğunu yerine getiren kimse, elinden geleni de yapar Müslüman kardeşleri için. İkincisi, ne iş ile meşgul isek o işi en güzel, en iyi şekilde yapacağız. Sanırım birçoğumuz Mescid-i Aksa'da bulunan minberin hikâyesini duymuşuzdur. Tekrar hatırlamamızda fayda olacağını düşünüyorum. Zamanında bir marangoz çok güzel bir minber yapmış. Kim görse hayran kalıp, satın almak istemiş minberi. Fakat o ‘Bu minber Mescid-i Aksa'da duracak’ demiş. Tabi halk şaşırılmış. ‘İyi de Kudüs, Haçlı İşgali altında. Bu nasıl olur?’ diye itiraz etmeye başlamışlar ve onun da cevabı şu olmuş: ‘Ben zanaatkârım, benim elimden gelen bu. Bir babayiğit de çıksın Kudüs’ü alsın. Bu minberi yerine oturtsun.’

Bu sözler dilden dile yayılınca yedi sekiz yaşlarında bir çocuk, dikkat kesiliyor bu sözlerle. O çocuk, Selahaddin-i Eyyûbî... Ve aradan seneler geçtikten sonra minberi yerine, Aksa'ya teslim ediyor. Ben, buradan şöyle bir sonuca varıyorum. Sen elinden geleni yap, Allah, elbet gönderir bir Selahaddin-i Eyyûbî. Yani öğrenciysek bu bilinçle okuyacağız. Öğretmen isek bu bilinçle yetişmiş nesiller kazandıracakız topluma. Unutmayalım ki bizler iyi olursak iyileri de yetiştirebiliriz.

Üçüncüsü, Kudüs'ü en büyük derdimiz, dâvâmız hâline getirmeliyiz. Uğrunda birçok şeyi feda edebileceğimiz bir davamız olmalı. Örneğin; Kudüs'e gitme hayali ile oluşturulmuş bir Kudüs kumbaramız olsun. Baktıkça bize davamızı, derdimizi hatırlatsın. Kudüs kitaplığı oluşturalım mesela. Kudüs'ü karış karış bilelim ki attığımız sloganların altı dolu olsun. Bilgi, büyük bir güçtür... Aslında tam olarak ne yapmamız gerektiğini Filistinli bir kardeşimiz en güzel şekilde anlatmış: “Sizin bizim üzerimizdeki hakkınız, bizim sizin mutluluğunuzla mutlu olmamızdır. Ve bizim sizin üzerinizdeki hakkımız, mutlu olduğunuz anlar da bile bizi unutmamanız ve bize dua etmenizdir.”

Evet, tepki göstereceğiz ama tepki ile birlikte etki oluşması için eyleme geçeceğiz. Velhasıl-ı kelimam, kendimizi asla küçük görmeyeceğiz. Sosyal mecraları etkili ve doğru bir şekilde kullanmaya başlayınca düşen şirket hisselerine ve ilk kez bu kadar fazla olan Avrupa'daki eylem ve ayaklanmalara bakarak, sadece tweet atmanın bile ne kadar önemli olduğunu görebiliyoruz. Bu noktada en önemli şey unutmayacağız ve unutturmayacağız. Aliya İzzetbegoviç'in de dediği gibi ‘Unutulan soykırım tekrarlanır.’

Suya bir taş atıp, dalgalar halinde büyümesini bekleyeceğiz. En azından hesap günü ‘Ben safımı belli ettim Ya Rabbi.’ diyebilmek için harekete geçeceğiz. Elimizden gelenleri yaptıktan sonra büyük bir tevekkül ile duanın gücüne sarılacağız. Bundan sonra zayı ettiğimiz her saniye bize vebaldır. Bugün yanı başımızda bir katliam oluyor ve istiyoruz ki ebabiller geliversinler ve bitsin bu soykırım. Fakat bilmediğimiz bir şey var ki o ebabiller bizleriz.

Mervenur OKUR

Direnişin Sembolü

Meryem BAŞKIR

Hepimizin bildiği gibi Siyonist terör devleti İsrail'in yıldardır devam edegelen Filistin ve Gazze halkına saldırıları 7 Ekim günü başlayan Aksa tufanı ile birlikte birtakım konuları tekrar gündeme getirmiştir. Bu konulardan en önemlisi toprak satımına dair ihanet iddiaları ve oluşturulan algılardır.

Bu iddia ve algıların ilk basamağında 1.Dünya harbinde Filistinliler Osmanlı'ya ihanet etti algısı asılsız olup devlet arşivinde yer alan bir belgede Filistinlilerin Osmanlı Devleti için canlarını ve mallarını, din ve devlet uğruna feda etmeye hazır olduklarını beyan ettiklerine dair ifadeleri, iddiaların asılsızlığına delil teşkil etmektedir. Keza Çanakkale Savaşı'nda 300 Filistinlinin şehadete koştuklarını da kaynaklardan okuyoruz. İsrail-Filistin denkleminin tarihsel sürecini ayrıntılı anlatmayacağım. İsrail-Filistin ekseninde yazılmış birçok eserde bu süreci okuyabilirsiniz.

Toprak satımı iddiaları üzerinde durmak istiyorum. 14 Mayıs 1948'de İsrail terör devletinin bağımsızlığını ilanı ile İsrail ordusu Filistin topraklarının büyük bir bölümünü ele geçirdi ve 800.000'den fazla Filistinli evlerinden ve topraklarından zorla çıkartıldı. "Nekbe" olarak anılan Filistin toprakları üzerinde kanlı günleri başlatan en dehşet dolu gün, İsrail katliamının bilinen örneklerinden biridir sadece. İsrail'in 1948'de kuruluşunu ilan etmesi ile birlikte 14-15 Mayıs gecesi Mısır, Ürdün, Lübnan, Suriye ve Irak güçleri üç istikametten Filistin'e girerek Arap-İsrail Savaşı'nı başlattılar. Bu savaş sonrasında yenilgiye uğrayan Araplar artık bir nevi Filistinlileri kendi kaderine terk ettiler ve o gün bugündür Filistinliler, kendi mahalli direnişleriyle bağımsızlık mücadelesi vermekte. Arap-İsrail Savaşı sonrası İsrail'in 1950'de çıkardığı "meçhul mülk kanunu" ile birlikte Yahudilere, sözde satın aldık diyerek Filistinlilerden mülklerine el koyma hakkı tanındı. Fakat tarihi süreç açıkça gösteriyor ki bu bir satım değil tamamen bir işgaldir.

Kaynaklarda bir satımdan bahsediliyorsa bile oran Filistinlilerin kendi özel mülkiyeti olan %20'lik payının %7'lik kısmına tekabül ediyor. Bununda büyük çoğunluğu usulsüzce alınmıştır. %7'sinin tamamı usulünce alındığını düşünsek bile Filistin topraklarının işgal altında olan %85'lik kısmını nasıl açıklayacağız. Filistin toprağının baskı, zorlama, gasp, katliamlar yapılarak Filistinli kardeşlerimizden alınan %78'lik kısmını hangi hukukla anlatacağız?

Bütün bunlar bir yana Filistinlilerin atalarının yapmış olduğu bir hata yüzünden torunlarının savaş ahlakının hiçe sayıldığı bir insanlık dramıyla karşı karşıya bırakılmasının hiçbir haklı gerekçesi yoktur. Yapılan hiçbir açıklama bu katliamı meşru kılmaya muktedir değildir. Velhasıl birinci olarak Filistinliler dünyaya lanse edildiği şekliyle toprak satmamış. Diasporada yaşayan Filistinlilerin sayısı yaklaşık 7 milyondur. Bilinen bir gerçektir ki Filistin'den göç etmek zorunda kalan her bir Filistinli tekrar dönecekleri umuduyla anahtarlarını yanında götürmüştür. Bu sebeple anahtar Filistin'in önemli bir sembolü haline gelmiştir. İkinci olarak bu tarz söylem ve iddiaların neyi örtüp neyi meşru kılmaya çalıştığı sorgulanmalıdır. Evet, çeşitli sebeplerle zorda kalınıp satılan topraklar olabilir. Temsili olarak ifade edecek olursak bunlar sadece %0,9'dur. %0,9'u dile getirilerek dünyaya Filistinlilerin hain olarak lanse edilmesi, geriye yıkımla, baskı ve zulümle, gasp edilerek, öldürerek elde edilen %99,1'inin görülmek istenmemesi işin bir diğer acı ve daha vahim tarafıdır. Ve bu durumu önde gelen haber kanallarından biri İsrail terör kurbanıymış gibi yansıtır Gazze'de ölen onca insanın ihanetlerinin bedelini ödediği algısı oluşturarak yayıyor.

Arap ihaneti, toprak satımı vb. ifadeler gayri ahlaki, gayri insani bir düşünce tarzıdır. Bundan kurtulup İsrail'in 47-49-67 ve 2020'lere kadar planlı bir şekilde yaptığı deyim yerindeyse etnik temizliğin iç yüzünü görmemiz ve öğrenmemiz gerekmektedir. Bu tür asılsız ifadelerin İsrail'in zulmünü örten bir perde olduğunu aklımızdan çıkarmayalım. Son olarak hastane, okul ve ibadethane gibi yerlerin bombalanması; sivil, hasta ve çocukların hedef alınması kesin bir dille katliamdır ve insanlık suçudur. Savunmasız bir çocuğun sokaklarda korkarak titremesi değil neşeyle koşup oynaması gerekir. Bir kadının can ve namus korkusuyla gözlerinin yaşlı ve yüreğinin yangın yeri olması değil hayatın her alanında ışık saçan gözlerle ve korkmadan güven içinde yaşama hakkına sahip olması gerekir. Bir annenin evladını, bir babanın ailesini koruyamayacak bir vahşetle karşı karşıya kalmasını, bir abinin kardeşinin kanlı bedenini sırtında taşımasını merhamet duygusu olan hiçbir vicdan kabul edemez ve dahi etmemelidir.

Bilinçli, vicdan sahibi insanlar olalım! Bu vahşet ve dehşetin ortakları olmayalım! Araplar ihanet etti, bunu hak ettiler çünkü toprak sattılar gibi ifadeler ancak İsrail'in amacına hizmet edecektir. Bilinçsizce bu insanlık suçuna dolaylı bir biçimde destek olanları uyaralım! Benim gayretimden ne olur demeyelim!

Bizden beklenmeyen bir atılımla müslüman olarak ve dahi vicdanlı birer insan olarak üzerimize düşen vazifeleri bilinçli bir şekilde yerine getirmemiz ve siyonizmin bu tür asılsız propagandalarına aldanmamız gerekir.

BİR DİLİM BOYKOT MESLESİ

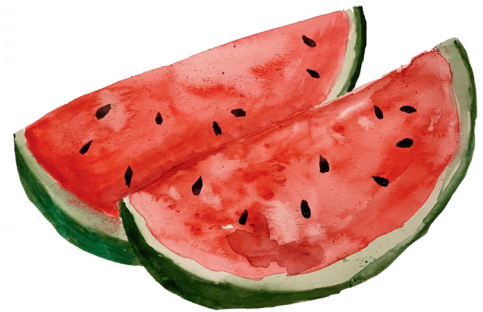
Boykot; bir işi bir davranışı yapmama kararı alma veya bir amaca ulaşmak için bir şahısla bir toplumla ya da bir ülkeyle her türlü ilişkiyi kesme eylemidir. Bizler bugün boykot kelimesini Filistin meselesiyle anar olduk. Aslında meseleye Filistin meselesi demek ne kadar doğru olur orası da muamma. Çünkü asıl mesele İsrail. Daha doğrusu İsrail sorunu. Ve bu sorun benim sorunum, senin sorunun ve Allah ve resulüne iman ettim diyen her şahsın sorunu. Evvela her müslüman Kudüs'ü zihninde doğru kodlamalı. Ve bu kod siyasi bir kod değil, stratejik bir kod değil, duygusal bir kod değil tamamen iman ile alakalı bir kod olmalı.

Sözünü ettiğimiz bu belde Kuran'da adı geçen 25 peygamberden 20'sinin izlerini taşımakta. Ve dahası Hz. Peygamberin İsrâ'sında vazife alarak İsrâ'ya şahitlik etmekte. Allah azze ve celle isteseydi habibini direkt Mescidi Haram'dan da göğe yükseltirdi. Öyleyse Rabbimizin burada bir muradı hâsıl olmalı.

Şuan o mukaddes topraklar işgal altında. Savaş demiyorum ve savaş tabirini kullanmayı doğru da bulmuyorum. Zira dindaşlarımıza yapılan şey bir soykırım, bir zulümdür. Hem de 75 yıldır süren bir siyonist zulmüdür. Dün öldürdüler, bugün öldürüyorlar ve eğer biz harekete geçmezsek yarın da bu zulme devam edeceklerdir. Aslında hepimizin aklı ve vicdanı bir şekilde hareket halinde. Nitekim Allah Rasulü buyurdu ki; 'kim bir kötülük görürse onu eliyle düzeltsin, eliyle düzeltmeye gücü yetmezse diliyle düzeltsin şayet buna da gücü yetmezse kalbiyle buğz etsin.'

Bizler bugün elimizle yani topla tüfekte cihat yapamıyoruz belki, ama bu zulme yeterli ve gerekli düzeyde ses çıkarabilirsek ve dünya finans sektörünün zirvesinde Siyonizm'in olduğunu bilirsek ve bu şuurla hareket edebilirsek asker ve silahla yapacağımız bir darbe kadar nüfuza sahip olabileceğimizi unutmamamız gerekir. Çünkü bu siyonist denen zalimlerin tek varlıkları dünyalarıdır ve ekonomi onların can damarlarıdır. Şunu unutmamamız gerekiyor ki bir konuda bir kanaatimiz varsa ve o kanaatimiz aksiyona dönüşmüyorsa bir süre sonra vicdanımız bize şunu söylüyor 'unut onu.' O yüzden insanların aksiyon almaya ve öbür tarafa küçük dahi olsa o zararı veriyorum hissine çok ihtiyaçları var.

Bu noktada Hz. Peygamberin Hayber fethindeki yaklaşımını hatırlamak faydalı olacaktır. Hicretin yedinci yılıydı. Yahudilerin kontrolündeki Hayber Kalesi yıkılması imkânsız bir kaleydi. İslam ordusu günlerce beklemişti. Akabinde Allah Rasulü kalenin etrafındaki hurma ağaçlarını kesmelerini söylemişti. Daha sonra inecek olan Haşr suresi 5. ayetiyle de desteklenen bu strateji zafer getirmişti. Zira bugün Yahudi'nin hurma ağaçları sadece Hayber kalesi çevresinde değil tüm dünya ülkelerinde hatta evlerimizde. Var mısınız Yahudilerin hurma ağaçlarını kesmeye? Nasıl mı? Boykotla.

Gelin bir örneklendirme yapalım; söz konusu kahve firması. Bu firmanın sırf bizim ülkemizde 500 şubesi bulunmakta ve boykot sayesinde bu firma on iki milyar dolar eridi. Hem de çok kısa bir zaman diliminde. İşte bu yüzden boykot bilincini hep taze ve gündemde tutmak zorundayız. Gerek bir ev hanımı, gerek bir öğrenci, gerek bir işveren gerekse bir emekli. Hepimize çok iş düşüyor. Boykotu bir alışkanlık haline hatta bir reflekse dönüştürmeye çok ihtiyacımız var.

Ayçin Kantoğlu'nun şu sözlerini zikretmeye değer buluyorum; Gazze dışında her yer işgal altında, hepimiz işgal edildik. Bu sözü bir çoğumuz sosyal medyadan duyduk. Malumunuz günümüzde sosyal medya büyük bir yer tutmakta ve medya önündeki insanların yaptığı her şey büyük bir etki oluşturmakta. Gel gelelim ki bu etki uluslararası anlamda olması gereken düzeyde değil.

Bilmiyorum haberdar oldunuz mu? İsrail şuanda ülkemizdeki fenomenlere takipçi sayısına göre 30 bin liradan 250 bine liraya kadar para teklifi yaparak şunları söyletiyor:

-Boykotla bir yere varılmaz.

-Ürünlerin kalitesiyle yarışacak Türk markaları yok.

-Onlar İsrail ürünü değil ki Türkiye'de üretiliyor.

-Arapların kavgası bizi ilgilendirmez.

Bu arada bir kesim ciddi ciddi boykot konusunda hassas olan insanlara Arap sevicisi diyor. Bizler Arap sevicisi değiliz. Zira Ebu Cehil de bir Arap ve bizler onu hiç mi hiç sevmiyoruz. Kaldı ki dünyanın anahtarı olan Kudüs emaneti bir başka millete verilmiş olsaydı da bizler bugün olduğu gibi yine onların yanında durur, bu zulme razı gelmezdik. Son olarak ortalık yangın yeriye boykot ne kadar işe yarar ki diye düşünenler varsa, işte bizimki de Nemrud'un ateşine su taşıyan karınca misali. Varsın yangını söndürmesin ama niyetimiz ve safımız belli olsun.

Zeynep SİNANÇ

Filistin Kökenli Tanınmış Şahsiyetler

Mahmud DERVİŞ

Arap Edebiyatının öncü şairi, 1941 yılında Filistin Akka sahiline yakın Celile bölgesinde Berve köyünde dünyaya geldi. 1948 yılında henüz çocukken doğduğu köy İsrail tarafından işgal edilerek yıkılınca, ailesiyle Lübnan'a göç etmek zorunda kaldı. Berve köyü İsrail Savunma ordusu tarafından işgal edildiğinde, 1,5 milyon Filistinli gibi şiirine en önemli damgayı vuran sürgün hayatı ile tanışmak zorunda kaldı. 1949'da ülkeye geri döndüklerinde kendi köyleri yerle bir olduğu için Deyru'l-Essed köyüne yerleştiler. O, mülteci olma duygusunu sonrasında şu ifadelerle dile getirmişti: *"Yaşadığımız topraklardaydık ama bu kez mülteci olarak. Bu bizim ortak tecrübemizdi, bu acıyı hiçbir zaman unutmayacağım."*

İsrail hükümetinden izinsiz topluluk önünde şiir okuduğu gerekçesiyle defalarca ceza alan Derviş, 16 yaşında hapse atıldığında bir sigara paketi üzerine yazdığı "Annemin kahvesini özleyorum / Özleyorum ekmeğini annemin" dizeleriyle başlayan şiiriyle ün kazandı. İşgal karşıtı sözleri, şiirleri ve siyasi faaliyetleri nedeniyle birkaç kez hapse atıldı ve ev hapsine tabi tutuldu. İsrail'in sürdürdüğü zulme, şiiriyle karşılık vererek her gittiği yerde bu zulmü anlatmayı kendine vazife bilen Derviş, "Şairü'n-Nahda" (uyanış şairi) olarak tanındı. 22 yaşında iken geçiş kartını göstermediği için kendisini durduran İsrailli bir polise hitaben yazdığı "Kimlik Belgesi" şiiri, Filistin halkının özgürlüğe olan özlemini kimlik sorunu bağlamında ele almasının yanı sıra, onun tüm Arap dünyasında tanınmasını sağlamıştı. Ömrünün büyük bir kısmını mülteci olarak sürgünde geçiren Derviş, 1994 Temmuz'unda Filistin'e döndü. Fakat İsrail güçleri tarafından sürekli kontrol altında tutuldu. Bu süre zarfında Ramallah'ta ve Amman'da ikamet etti. 9 Ağustos 2008 tarihinde ABD'nin Texas eyaletinde geçirdiği bir kalp ameliyatı sonrasında 67 yaşında gözlerini hayata yumdu.

EĞRETİ SÖZCÜKLER ARASINDA

Ey yürüyenler
eğreti sözcükler arasında!
Sırtların isimlerinizi, çekip gidin
Saatlerinizi çekin zamanımızdan, çekip gidin
Denizin maviliğini, belleğin kumlarını
çalın dilediğinizce çalın
Dilediğinizce fotoğraf çekin ki anlayın
anlayamayacağınızı
toprağımızdaki bir taşın
nasıl öreceğini göğün çatısını...

Ey yürüyenler
eğreti sözcükler arasında!
Sizden kılıç – Bizden kan
Sizden çelik ve ateş – Bizden et ve can
Sizden yeni bir tank – Bizden taş
Sizden gaz bombası – Bizden yağmur
Bizim üstümüzde de sizinki gibi gök ve hava
Hissenizi alın kanımızdan, çekip gidin
Danslı yemekli bir akşam partisine gidin
Bize düşen korumaktır şehitler gülünü
Bize düşen yaşamaktır dilediğimizce

Ey yürüyenler
eğreti sözcükler arasında!
İğrenç tozlar gibi dilediğiniz yerden geçin ama
uçan haşarat gibi dolaşmayın aramızda!
Yapılacak işlerimiz var toprağımızda
Buğdayımız var yetiştireceğimiz
bedenimizin teriyle sulayacağımız
Sizi hoşnut kılmayacak şeylerimiz var burada:
Bir taş ya da bir keklik
Alın maziyi, dilerseniz çıkarın elma pazarına
Dilerseniz sedef bir sini içinde
Mabed-i Süleyman'ı geri verin hüdhüde
Bizimdir sizi hoşnut kılmayacak şeyler: Bizimdir yarınlar
Yapılacak işlerimiz var toprağımızda

Ey yürüyenler!
Eğreti sözcükler arasında!
Yığın kuruntularınızı boş bir çukura, çekip gidin
Ayarlayın akrebini zamanın
kutsal buzağının meşruiyetine
ya da tabanca müziğinin vaktine!

Bizimdir sizi hoşnut kılmayacak şeyler, çekip gidin
Bizimdir sizde olmayanlar: Halkı kan ağlatan bir vatan
Nisyâna ya da belleğe yaraşan bir vatan
Ey yürüyenler!
Eğreti sözcükler arasında!
Nerede isterseniz orada oturun ama oturmayın
aramızda

Geldi artık çekip gitme zamanınız
Nerede isterseniz orada ölün ama ölmeyin aramızda
Yapılacak işlerimiz var toprağımızda
Burada bizimdir mazi
Bizimdir hayatın ilk sesi
Bizimdir bugün, bizimdir gelecek
Burada bizimdir dünya ve ahiret

Çıkıp gidin toprağımızdan
denizimizden, karamızdan
buğdayımızdan, tuzumuzdan, taşımızdan
defolun her şeyimizden!
Defolun
belleğimizdeki anlardan
ey yürüyenler eğreti sözcükler arasında!

Mahmud DERVİŞ

Edward William Said

1 Kasım 1935'te Batı Kudüs'te Hristiyan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi, Aralık 1947'de Filistin'den Mısır'a göç ederek Kahire'ye yerleşti. Liseyi ABD'de Mount Herman'da bitirdi. Lisans öğrenimini Princeton Üniversitesi'nde, master ve doktorasını Harvard Üniversitesi'nde tamamladı. Doktora tezi Joseph Conrad üzerineydi. Columbia Üniversitesi'nde 1963'te araştırmacı, 1965'te asistan, 1968'de doçent ve 1970'te profesör oldu; 1989'da Beşerî Bilimler Old Dominion Foundation profesörlüğüne getirildi. 1974'te Harvard'da Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümü'nde misafir öğretim üyesi, 1975-1976'da Stanford Davranış Bilimleri İleri Araştırmalar Merkezi'nde burslu araştırmacı ve 1979'da Johns Hopkins Üniversitesi Beşerî Bilimler Bölümü'nde misafir öğretim üyesi olarak çalıştı. Bir dönem Arab Studies Quarterly dergisinin editörlüğünü yaptı. New York'taki Dış İlişkiler Konseyi, Amerikan Sanatlar Akademisi ve PEN gibi kuruluşların yönetim kurulu üyeliklerinde bulundu. 1976'da Harvard Üniversitesi Bowdoin ödülünü, 1976 ve 1994'te Lionel Trilling ödülünü ve 1983'te Rene Wellek ödülünü aldı. 1977-1991 yılları arasında Filistin Ulusal Konseyi'nin üyesi olarak görev yaptı. Lösemi hastalığına yakalanan, uzun ve acılı bir tedavi dönemi geçiren Said 23 Eylül 2003'te New York'ta öldü. Aramızdan ayrıldığı 2003 yılına kadar Colombia Üniversitesi, Karşılaştırmalı Edebiyat doktora programının başkanlığını yürütüyordu.

Said, akademik hayatını mukayeseli edebiyat incelemeleri, edebiyat kuramı, edebî eleştiri alanlarına hasretmiştir. Bunların yanı sıra 1967 savaşıdan sonra Filistin meselesiyle daha yakından ilgilenen, kendi kimliğinin daha çok farkına varan, Amerikan kamuoyunda Filistin meselesinin bir tür sözcülüğü görevini üstlenen faal bir yanı da bulunmaktadır. 1967 yılına kadar politik bir eylemin içinde yer almamaktadır. 1967 yılındaki Arap-İsrail savaşı ile çıkan Üniversitedeki politik hareketlilik ve Vietnam Savaşı değişikliklerin başlangıcıdır. Filistin milliyetçiliği hareketine katılır. Yahudi karşıtı olduğu gerekçesiyle ABD'de eleştiri alır. Kazanılmış kimliği ile doğduğu ve uzaklaştırıldığı kültür arasındaki farklılıkların oluşmasına izin verdiği düşüncesinden hareketle daha önce yapmadığı bir şeyi yapar ve 1972 yılında Sabbatical hakkını Beyrut'ta Arap edebiyatı konusunda çalışarak kullanır. Böylece hem Arap hem de Amerikalı olarak, hem birlikte hem de birbirine karşı düşünmeye ve yazmaya başlar.

Edebiyat kuramı ve eleştiri alanında gerçekleştirdiği incelemeler Oryantalizm'de, Kültür ve Emperyalizm'de, Haberlerin Ağında İslam'da, Filistin'in Sorunu'nda yapmış olduğu çözümlemelerin felsefî temellerini oluşturur. Edebiyat eleştirisi alanındaki dört temel yaklaşımı (pratik eleştiri, akademik edebiyat tarihi, edebî beğeni ve yorum, edebiyat teorisi) profesyonel uzmanlık kültürünün, yani uzmanlaşmanın tuzağına düştüğü gerekçesiyle reddeden Said eleştirisinin merkezine dünyevilik ve laiklik kavramlarını yerleştirir (The World, s. 1-30; ayrıca bk. Ashcroft – Ahluwalia, s. 31-56). Ona göre metinler belli koşullarda toplumsal ve kültürel bir dünya içinde üretilir ve aynı zamanda bu dünyaya müdahalede bulunur. Derrida'nın anlamın ertelenmesine, yorumun sonsuzluğuna ilişkin teklifini de kabul etmeyen Said'e göre metinler kendi dünyeviliklerini bildirir.

70'lerin sonlarında, Enver Sedat ve Yaser Arafat tarafından barış görüşmelerine Filistin temsilcisi olarak atanır. Sürgünde Filistin Parlamentosunda on dört yıl görev yapar. 1980'lerin sonunda FKÖ lideri sonunda FKÖ lideri Yaser Arafat'la görüş ayrılığına düşerek barış görüşmelerinde görev almaz ve barış karşıtı olmakla suçlanır. 1985'de İsrail Savunma Gücü tarafından Nazi olmakla suçlanan Said çeşitli tehditler alır. 1999'da "Out of Place" adını verdiği anılarını yayınlamıştır. İngilizce ve Arapça dışında Fransızca'yı da iyi bilen Said, Londra'da yayınlanan "The Guardian", Fransa'da yayınlanan "Le Monde Diplomatique" ve Arapça yayınlanan günlük "Al-Hayat" gazetelerine düzenli olarak yazılar yazmaktadır. 1978 yılında yayınlanan "Oryantalizm" (Şarkiyatçılık) üzerinde çok konuşulan ve tartışılan bir kitap olmuştur. Bunu "Kültür ve Emperyalizm", Filistin ve İslam'a dair diğer kitapları izlemiş ve yayınladığı kitaplar on dört dile çevrilmiştir. Üç ayrı yayınevi tarafından Türkçe'ye de çevrilmiş ve basılmıştır. Amerikalı edebiyat eleştirmeni Richard Poirier onun için; "Edward Said tamamen haklı olarak zamanımızın en büyük edebiyat, kültür ve jeopolitik eleştirmenidir." demiştir.

FADİ EL-BATŞ

Malezya'daki özel bir üniversitede öğretim üyesi olan elektrik mühendisi Fadi el-Batş, İsrail ablukası altındaki Gazze Şeridi'nin kuzeyinde yer alan Cibaliya Mülteci Kampı'nda dünyaya geldi. Evli ve üç çocuk babasıydı. 2009 yılında Gazze İslam Üniversitesi'nde elektrik mühendisliği alanında lisansının ardından yüksek lisansını da tamamladı. Malezya Üniversitesi'nden doktora için kabul alan Batş, alanında birçok başarıya imza atarak Malezya'da "Yayasan Khazanah" devlet bursunu kazanan ilk Arap oldu. Doktora eğitimi sırasında güç elektroniği teknolojilerini kullanarak, elektrik enerjisi iletim ağlarının yeterliliğini artırmaya ilişkin araştırmalar yapan Batş'ın tasarladığı ve elektrik enerjisi nakil ağına bağlanan cihazla, ağda yüzde 18'lik bir kapasite artırımını sağlandı.

Batş'ın çeşitli hakemli bilim dergilerinde yayımlanan on sekiz makalesi bulunmaktadır. Uluslararası bilimsel konferanslara katılımı ve Suudi Arabistan'da SASG- 2014 adıyla bilinen ödüle layık görülmesi Batş'ın bilim dünyasındaki değerini ortaya koymaktadır. Kuala Lumpur'daki özel bir üniversitede öğretim görevlisi olarak çalışan elektrik mühendisi Fadi el-Batş, 21 Nisan 2018'de evinden çıkıp sabah namazına giderken yolda motosiklet kullanan maskeli iki kişinin saldırısına maruz kaldı. Başına ve vücuduna isabet eden kurşunlar nedeniyle aynı anda hayatını kaybetti.

İSMAİL RÂCÎ FÂRUKÎ

İsmâil Râcî Fârukî, 21 Ocak 1921 tarihinde, Filistin'in Yafa şehrinde dünyaya geldi. Doğduğu yıllara denk gelen Yahudi istilası, Farukî'nin hayatının da bütünüyle değişmesine sebep oldu. Çok küçük yaşta pek çok akrabasıyla beraber Beyrut'a göç etmek ve eğitimini burada sürdürmek zorunda kaldı. 1936 yılında Beyrut Amerikan Üniversitesi'nde başladığı lisans eğitimini, 1941 yılında felsefe bölümünden mezun olarak tamamladı. 1945-1948 yılları arasında Celîle'nin son Filistin valisi olarak görev yapan Fârukî, bu makamda görev yaptığı süre boyunca Filistinlilerin haklarının yılmaz bir savunucusu oldu.

1948'de İsrail'in kurulmasıyla birlikte İsrail'in baskılarından dolayı ve ilim tahsil etmek üzere ABD'ye göç etmek zorunda kaldı. 1949 yılında Indiana Üniversitesi ve 1951 yılında Harvard Üniversitesi'nde iki farklı master programını tamamladı. Tekrar Indiana Üniversitesi'ne dönen Farukî, doktorasını burada verdi ve İslâm sanatı üzerine uzman eşi Lamia el-Farukî ile birlikte önce Şuriye'ye, daha sonra da Mısır'a gitti. El-Ezher Üniversitesi'nde bu kez İslâm üzerine bir doktora programını tamamladı. Montreal'deki McGill Üniversitesi'nden aldığı "misafir akademisyen" daveti üzerine Kanada'ya giden Farukî, burada Hristiyanlık ve Yahudilik üzerine araştırmalar yaptı ve çalışmalarını "Hristiyanlık Ahlakı" adlı kitabında topladı. İslâmî İlimler Araştırmalar Merkezi'ne katkıda bulunmak üzere gittiği Pakistan'da yaklaşık iki yıl kaldıktan sonra tekrar Amerika'ya döndü ve Chicago, Syracuse ve Philadelphia Temple üniversitelerinde akademisyenliğe devam etti. Tekrar ABD'ye dönen Fârukî misafir öğretim üyesi olarak Chicago Üniversitesi'nde ilahiyat dersleri vermeye başladı. Daha sonra Syracuse Üniversitesi'nde (1964-1968) İslâm Araştırma Programlarını başlatarak burada dersler verdi.

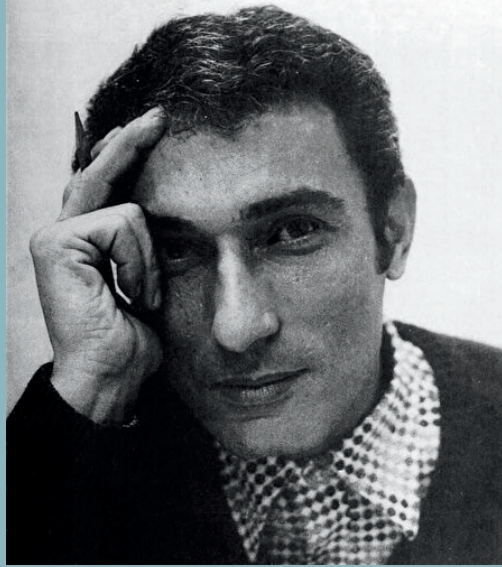
Fârukî profesör olarak atandığı (1968) Philadelphia'daki Temple Üniversitesi'nde, İslâm Araştırmaları Programını kurarak din ilimleri alanında dersler verdi. Bu sırada Fârukî, düşünsel ve kültürel kimlik arayışı içerisinde olan Müslüman öğrenciler arasında kültürel ve fikri dayanışmayı sağlamak amacıyla kurulan "Müslüman Öğrenciler Teşkilatı" (1963) ile temasa geçti ve onlara ilmi ve kültürel konularda danışmanlık yaptı. Fârukî'nin bir diğer teşkilatçı yönü, kurucu başkanı olduğu ve ABD'de bulunan Müslüman akademisyen ve öğrencilerin kültür merkezi hükmünde değerlendirilebilecek Müslüman Sosyal Bilimciler Teşkilatı'ndaki (1972) faaliyetleridir. Daha sonra her iki kuruluş birlikte hareket ederek, Chicago'da Amerikan İslâm Koleji'ni ve bunu müteakiben bilginin İslâmîleştirilmesi projesinin merkezi olacak Uluslararası İslâm Düşünce Enstitüsü'nü (1981) kurdular.

İsmail Raci el-Farukî, eşi Luis Lamia el-Farukî ile 1986'nın Ramazan ayında, bir sahur vaktinde, Pensilvanya'daki evinde uğradığı bıçaklı saldırı sonucu hayatını kaybetti. Çiftin cinayetinden 2 hafta önce Village Voice gazetesinin ön sayfasında Yahudileri Müdafaa Derneği New York başkanı Victor Vancier'in "Ünlü Filistinli Amerikan profesörün susturulması" planından bahsetmesi, bu cinayetin ardında Siyonistlerin olduğu yönünde ciddi şüphe uyandırmaya yetse de faillere ulaşılamadı. Ardında yirmi beş kitap, yüzlerce araştırma ve eşiyle birlikte kaleme aldıkları İslâm Kültür Atlas'ını bırakan, ömrünü Doğu'nun gönüllü elçiliğine adan Farukî, 20. yüzyılın önemli düşünürlerinden biri olarak anılmaya devam edilmektedir.

Mehmet TOPAL

NACİ EL-ALİ KARİKATÜRİST

Tam adı Naci Selim Hüseyin el-Ali'dir. 1936'da Filistin'in Ash Shajara köyünde doğdu. 1948 yılında, İsrail'in işgali sebebiyle Nakba adıyla anılan büyük felaketi yaşamış ve ailesiyle beraber Lübnan'a sürülmüştür. Lübnan'daki mülteci kamplarında kalan Naci el-Ali, aynı zamanda Filistin mülteci kamplarını da ziyaret etmiş, burada birçok katliama tanık olmuştur.

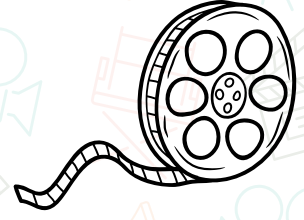
Naci el-Ali, Filistin'in İsrail işgaliyle olan dramını yansıtan karikatürleriyle öne çıkmıştır. En dikkat çeken karikatürü Filistin'in özgürlük mücadelesinin sembollerinden biri olan Hanzala'dır. Ayakları çıplak, kıyafetleri yamalı ve elleri arkadan bağlı sırtı dönük duran Hanzala'yı Naci el-Ali "10 yaşında doğdu ve her zaman 10 yaşında olacak. Vatanına döndüğünde de 10 yaşında olup büyümeye başlayacak. Onu yoksul ve acının sembolü olarak resmettim ve adını Hanzala koydum. Basit fakat sert bir çocuk. İşte bu nedenle insanlar onu sahiplendi ve kendi duygularını temsil ettiğini hissetti." diyerek tanıtmıştır.

İnsanlığın Filistin'de yaşanan işgallere karşı sessiz kalmasından ötürü bir küskünlüğün ifadesi olarak sürekli sırtı dönük şekilde resmedilen Hanzala'yı, Naci el-Ali kendi dilinden; "Ben Hanzala. Babamın adı: Önemli değil. Annemin adı: Nakba yani 'büyük felaket günü'. Kız kardeşimin adı: Fatıma. Ayakkabı numaram: Bilinmiyor. Çünkü ben hep yalın ayakla dolaşırım." diyerek tanımlamıştır.

1979'da Arap Karikatüristler Birliği Başkanı seçilen Naci el-Ali karikatürleriyle tüm dünyada takip edilir oldu ve bu durum İsrail'i rahatsız etti. İsrail tarafından hem ailesi hem kendisi ölüm tehdidi alan Naci el-Ali, 22 Temmuz 1987 tarihinde Londra'da MOSSAD tarafından suikasta uğramış ve hayatını kaybetmiştir.

Seda Nur ÖZTÜRK

FİLİSTİN KONULU FİLM ÖNERİLERİ

FİLİSTİN'E VEDA

Seyfullah Dad'ın yönettiği 1995 yapımı filmde Yahudilerin 1948'den bu güne Filistinlilere kendi topraklarında gerçekleştirdikleri zulmün başlangıç hikayesi konu ediliyor . Yıl 1948.Yer, Filisti'nin önemli sahil kenti Hayfa.

BÜYÜK GELEN PALTO

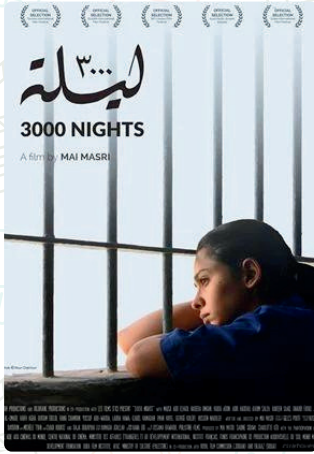
Nawras Abu Saleh'in yönettiği 2013 yapımı film, 1987-2011 yılları arasındaki Filistin davasını konu ediniyor. Filistin kültürüne göre bir kişi rüyasında büyük bir palto giydiğini görürse bu, o kişinin büyük bir yükün altına gireceğine işarettir. Film uluslararası düzeyde de beğeni toplayarak Amsterdam'daki Film Festivali'ne açılış filmi olarak katıldı.

LİMON AĞACI

Film Eran Riklis ve İra Riklis'in yönetmenliğini yaptığı 2008 İsrail-Filistin drama filmidir. Bu dramın kahramanı Selma, limon ağaçlarını korumak için İsrail devletiyle mücadeleden sakınmayan Filistinli bir dul kadındır.

3000 GECE

Mai Masri'nin yönettiği 2015 yapımı film, yeni evli öğretmen Layal'ın hikayesini konu etmektedir. Layal, bir terör saldırısına karıştığı iddia edilen genç bir adamı arabasına aldığı için hapse atılır. Orada hamile olduğunu öğrenir ve bebeği doğurmaya karar verir. İsrail ile Filistin arasındaki savaş tüm şiddetiyle sürerken bu hapisane hayatta kalmanın giderek zorlaştığı bir yere dönüşecektir.

THE TOWER

Mats Grorud'un 2018 yapımı animasyon filmidir. Film, Beyrut'ta geçmekte ve 11 yaşında olan Filistinli Warai'nin hayat hikayesini konu edinmektedir. Warai, ailesi ile birlikte bir mülteci kampında yaşıyordu. Çok sevdiği dedesi Sidi, 1948'de Nekbe'de evinden kovulduktan sonra evinin anahtarını boynuna asıp kampa ilk yerleşenlerden biri olmuştur. Büyükbabasının hikayeleri ile büyüyen Warai, kaybolan umudunu kamp çevresinde ararken yaşadıklarını nesilden nesile aktarıyor.

Rabia Beyza KURT

FİLİSTİN'DEN MEKTUBUNUZ VAR

Selamünaleyküm uzak diyarlarda, yemyeşil memleketlerde, gökyüzünün masmavi, etrafın mis kokulu çiçeklerle donatıldığı şehirlerde yaşayan Müslüman din kardeşlerim. Ben gökyüzünün griye boyandığı, etrafın kan ve barut koktuğu, yeryüzünün en matemli insanların yaşadığı şehir olan Gazze'den, Fatma. İçimde bütün insanlık tarihinin acısı ve hüznünü taşısam da biyolojik olarak 17 yaşındayım. Fakat şunu belirtmeliyim ki bu topraklarda bilimin kabul ettiği, insanın gelişim evrelerinin karşılığı yoktur. Çünkü burada çocuk olamazsınız. Burada hakkıyla sevinemez, haylazlıklar yapamaz, şımaramazsınız. Yaşlanamazsınız da burada. Yaşlanacak kadar yaşayamazsınız... O yüzden kaç yaşında olduğumuzun pek de önemi olmaz. Zira bizler yaş alarak büyümeyiz. Yaşadığımız bazı anlar onlarca yılın yorgunluğunu yükler sırtımıza...

Beş kardeşiz ve ben -artık en büyük olarak- onların ablalarıyım. Tabi, hala hayatta olan beş kardeşiz. Aslında Yusuf da vardı. Benden bir yaş büyüktü ve ona hep abi dememi isterdi. Ama onu bir haftadır hiçbir yerde bulamıyoruz. Evimizin bombalanıp enkaza dönüştüğü gün bazı eşyalarımızı almak için eve gideceğini söyleyip yanımızdan ayrılmıştı. Sonra hiç haber alamadık. Annem ilk birkaç gün boyunca Yusuf'un şehit olması için dua edip durdu. Ona bunun sebebini sorduğumda bana acılar içinde, kurtarılmayı umut ederek beklemesinin daha zor, daha dayanılmaz olacağını söylemişti. Çünkü onu oradan çıkaracak kimse yokmuş. Yine de bu bana doğru gelmedi. Ben annemin aksine Yusuf'un bize döneceğine inanmak istiyorum. Ve buradan ona söz veriyorum, yeter ki geri gelsin ve yeniden beraber olalım. Bundan sonra ona hep abi diyeceğim.

Acaba hiç bomba sesleriyle uyanmamış, odasını, evini, akrabalarını, arkadaşlarını kaybetmemiş, sizin gibi yaşını yaşayan, acıyı ve kaybetmeyi sözlüklerden öğrenmiş olan biri olsaydım nasıl bir Fatma olurum? Kurduğum hayalleri yaşayabilecek olma ihtimalinin sevinciyle nasıl baş ederdim? Sahi, dünyanın en dehşet verici soykırımının içine doğan çocuklar, büyüyünce ne olmak ister? Kardeşlerim, bu sorunun cevabını merak ettiniz mi hiç? Benim memleketimde bu soruya net bir cevap bulamazsınız mesela. Çünkü burada çocuk dahi olsan hayal kurmak hep çok zor olmuştur. Ve çünkü burası, hayallerin en büyük düşmanı olan acı gerçeklerin böylesi bir çağda en dayanılmazlarının yaşandığı, yalnızlığa terk edilmiş bir coğrafyadır.

Zalim zulmünü gün geçtikçe artırıyor. Yiyecek, içecek, giyecek, temizlik, barınma gibi onlarca küçümsenmeyecek sorunumuz var. Benimse son zamanlarda aklımı kurcalayan bambaşka şeyler. Yani bu mektubu yazma sebebim. Sizlere mektubumun başından beri kardeşlerim dedim hep. Öyleyiz çünkü, bizler din kardeşleriyiz. O halde sormak istiyorum şimdi sizlere: Biz burada bu vahşetin içerisinde direnirken sizler orada ne yapmaktasınız? Biz mutluluk ve barış içinde siz kardeşlerimiz gibi yaşamının nasıl olacağını hayalini kurarken, sıcakık yuvalarınızdan kendinizi bizim yerimize koyuyor musunuz? Acaba o uzak, barut kokulu diyardaki kardeşlerimiz ne haldeler diye sorup dert ediniyor musunuz kendinize? Oradaki kardeşlerim için "ne yapabilirim" davası yürütüyor musunuz? Bizi unutmadınız değil mi kardeşlerim?

Müslümanların ümmet bilincine pratikte ihtiyaç duyduğumuz bu günlerde bize destek olmayı unutmamış olmanızı diliyorum. Bu mektubu sizlere odamın manzarasına karşı yazıyorum. Evet yıkıldı evimiz, odamdan geriye moloz yığınları kaldı, doğru. Ama bu köşe benim odamın köşesiydi, bu manzara benim pencereme ait. Bu ev yıkıttıktan ibaret de olsa, kardeşimi içine de almış olsa benim evim burası. Bu topraklar, benim. Bu vatan, benim. Buradayız, yıkılsak da enkaza da dönüşsek yalnızlığa terk edilmiş de olsak burası bizim evimiz, burası bizim yurdumuz. Sizle veya siz olmadan, ne olursa ne şekilde olursa olsun bizler yıkılan evlerimizi, enkaza çevrilen yurdumuzu yeniden ayağa kaldırmak için korkup sinmeyeceğiz. Hakkımız olanı, haksız ve zalimlerin eline bırakmayacağız. Gerekirse tüm din kardeşlerimiz adına...

Uzak diyarlarda, savaşın ve soykırımın ortasında yaşamaya ve davasını yaşatmaya çalışan kendini yalnız hisseden kardeşiniz Fatma.

Merve ÇELİK

SÖZ VERMİŞTİN BABA

Söz vermiştin baba. Akşam o sevdiğim, cadde başında satılan ekmeklerden alacaktın bana. Elbisenden çekiştirdim. Akşam terliklerini sana getirdim. Sabahleyin yanağına bir öpücük kondurdum hatta. Unutmuş muydun? Kapıdan çıkacağın esnada hafiften arkana dönüp gülümsemiştin. Anneme seslenmiştin, dağınık saçlarımı toplaması için. O an hatırlamıştın değil mi verdiğin sözü? Avucunun içinde kaybolan ellerimi sıkıca tutarken, kendimi artık hiçbir yerde kaybolmaz sandım. Cebine kadar yetişen başımı hiç ağrımaz sanmıştım... Yürürken, caddede, benden para almadan çikolata veren bakkal amcayla karşılaşmıştık. Hiç anlamadığım şeyler hakkında konuşmuştunuz yine. Bu konuşma hiç bitmez diye düşünürken aynı zamanda gözümü caddenin başındaki fırından ayırmıyordum. İşte o kocaman beden gibi heybetli ve sıcak ellerinden kaymıştı ellerim. Bir anda soğudu. Bir anda yalnız kaldı... Ne diyeceğini bilememenin getirdiği şaşkınlıkla bir kahkaha patlatmıştın arkamdan. Anlamıştın tabi sabırsız olduğumu. Cadde başına geldiğimde birkaç saniye başımı çevirip sana bakmıştım. Kocamandın her zamanki gibi ve bir o kadar yıpranmış. Kapıdan içeri girince fırıncı amca beni kucaklayıp başımı okşadı hemen. İçimden ne istediğimi okumuştun sanki. Amca elime tutuşturduğu ekmeği yemem için gözlerimin içine baktı. Ama elim gitmiyordu ağzıma. Sensiz yiyemezdim, biliyorum... Yutkundum iki kez. O an sözün geldi aklıma. Ben de sensiz yememeye söz verdim. Sen gelirsene ekmeğimin yarısını seninle paylaşmazsam geçmeyecekti boğazımdan. Birden büyük bir gürültü koptu. Toz duman oldu her yer. Fırıncı amca hemen kucakladı beni, gözlerimi kapattı. Elleriyle başımı göğsüne bastırdı. Sen, görmemi ve duymamı istemediğin bir şey olursa böyle yapardın. Ekmek olmayan elimde acıyla beraber bir sıcaklık hissettim. Ama o an kahkahan geldi kulaklarımda. Hani o caddenin başındayken attığın ninni gibi kulaklarımı saran o kahkahan. Ne olduysa uyuyakaldım. Ya da uzun bir süre gözlerim kapalı olduğundan mıdır bilmiyorum ama gözümü çok kalabalık bir yerde açtım. Burada hiç kimse gülmüyor baba. Ağlıyorlar ya da bağıyorlar. Kaybolmam demiştin ya avuçlarında. Kayboldum galiba. Ağrımaz demiştin ya hani başım. İlk defa bugün ağrıdı. Sıcacık hissettiğim elimi beyaz bir bez ile sarmışlar. Kırmızı olmuş o bez. Ha bir de çiçekli elbisem biraz kirlenmiş. Yoksa beni merak etme ben iyiyim. Seni sordum bir amcaya. Ben biraz daha büyürsem çok güzel bir bahçede buluşacaktıydık. Sözünde duracağını biliyorum ben. Nerden mi? Şimdi diğer elime baktım. O en sevdiğim ekmek hala elimdeydi çünkü. Seninle buluşana kadar yemem dediğim ekmeği yemek istemiyor artık canım. Yarısını seninle paylaşacaktım ama yaralı bir kedi gördüm duvarın köşesinde. Sensiz yiyemediğim ekmeğimi ona verdim. Uyuyamayacağımı düşündüm bu kalabalıkta. Ama caddenin başına koşarken duyduğum kahkahan ninni oluyor şimdi bana. Senin ellerini tekrar tutacağım o güne kadar benim için üzülme...

Canım Babama
Meryem

Melike DOĞAN

f i l i s t i n

'DEN MEKTUP VAR

Hava durumu sağanak bombalı bir Filistin sabahından, hiç uyumadığımız gecelerin sabahından yazmaya başlıyorum mektubumu...

Evinizden, sıcak odalarınızdan iyi okumalar dilerim.

Ben Abdullah oğlu Muhammed Esed. İsmimin manası pek çok kere övülmüş olan Muhammed, ve Allah'ın aslanı Esed. Manası, kulağa ne kadar derin geliyor değil mi? Biz Araplar, belagata ve adetlerimize önem veren bir toplumuz. Lafa gelince bizden cesaretlisi, yiğidi, merdi olmazdı. 'Arap Toplumu' ifadesi benim için büyük ve önemli bir kavramdı. Ne zaman ki başımıza bombalar yağdı, ne zaman ki ölüm yalnızlığına terk edildik, o zaman aciz olduklarını çıplak gözle gördüm. Bu kavram benim için önemini yitirdi.

7 Ekim gecesinden sonra buranın asla eskisi gibi olamayacağını anlamıştık. Her zaman ki gibi silah ve bomba sesleri yankılanmaya başlamıştı. Bize göre ara sıra gerçekleşen çatışmalardı bunlar. Ne kadar kolay geliyor değil mi söylemesi? Öldürülmeler, parçalanmalar ve işgal edilmeler birer rutin haline geldi. Tecavüze uğrayanları görmek, ara sıra ceset torbaları taşımak bizim için günün akışında olan işlerdi. Babam daha önce İsrail askerleri tarafından şehit edilmişti. Babasız büyümek, adet haline gelmişti. Arkadaşlarımın da babası yoktu zaten. Hatta pek çoğunun anneleri de... Aslında arkadaşım da yok denecek kadar azdı. Çocukluk arkadaşlarım olan Ebu Rahman ve Ubeyde'yi daha iki gün önce enkazdan çıkarıp defnettik. Bizim coğrafyada 13 yaşındaysan çoktan büyümüşsündür. Çocuk adamlardık biz.

Babamın şehit haberi gelince annemin yüzündeki tebessüm bir an olsun gözlerimin önünden gitmedi. Haberi getiren amcam dahi sevinç haberi verir gibi konuşuyordu. 8 yaşında öğrenmiştim babamın şehit haberini. Benim olayları anlamam daha geç oldu. Abim, ben ve kardeşimi alıp kapıyı kapattıktan sonra duvarın dibine çöküp ağlamaya başladı. Kız kardeşim korkmuş olacak ki o da ağlıyordu. Ben de sadece onları izlemekle meşguldüm. Annem, amcamı uğurlayıp odaya yanımıza geldi. Kapıyı açıp eşikten bize baktı. Yüzündeki hüznle karışık mutluluk gülümsemesini görmüştük. Biz, bu hayatta en çok değer verdiği eşini kaybeden anneme, annem ise yetim kalan çocuklarına bakıyordu. Aslında annem de babam da babasız büyümüşlerdi.

Saldırıları başladıktan 3 gün sonra abimin şehit haberini almıştık. Annem yine gülümsüyordu. Gömüldüğü yeri bile bilmiyorduk, bir naaşı bile yoktu. Ama o da müjdelendi. Ailemizin itibarına itibar, şerefine şeref katarak gitmişti. Saldırıların devam etmesiyle şehirde bir bardak temiz su, bir kap yemek dahi kalmamıştı. Evimizde olanları da diğer kardeşlerimiz ile paylaşmıştık. Şehrin belirli bölgelerine su ve gıda yardımı verileceğini duyunca annem ve kız kardeşimi bırakıp gitmiştim. Kargaşadan ve kalabalıktan biraz su ve ekmek alabilmişim. Geriye dönmem uzun zaman aldı. Yolda mahallelere saldırı düzenledikleri haberini almıştık. Annem ve kardeşimin başlarına bir şey gelmesin diye bildiğim tüm duaları okudum. Döndüğümde görmeye alışkın olduğum ama kendi evim olunca garipsediğim manzarayla karşı karşıyaydım. Evimizin olduğu mahalle tanınmayacak haldeydi. Taşların arasında kardeşim Saliha'yı ve annemi aramaya başladım. Ellerimle kaldırmak zorundaydım taşları. Siz hiç sevdiklerinizi taşların arasında aradınız mı?

İlk başta 7 yaşındaki kardeşimin elbiselerini bulmuştum. Bedeni tek parça değildi. Bir poşet bulup kalan parçalarını toplamak zorundaydım. Yeşil bir poşete kanayan ellerimle kardeşimin kalan vücudunun parçalarını koyuyordum. Parmak uçlarımı hissetmiyor, kulağımda sadece kardeşimin sesini duyuyordum. Başka bir poşet alıp annemi aramaya devam ediyordum. Benden iki kat ağır olan taşın altında annemin ellerini görmüştüm.

O taşı tek başıma kaldırmaktan başka çarem yoktu. Kaldırdığımda ise annemin cansız bedeni kanlar içinde öylece duruyordu ama gülümseyerek. Bu kez müjdeli haber getiren olmamıştı ama annem kendisi vermişti müjdeyi. Enkazdan annemin bedenini çıkarıp kardeşimle beraber gömecektim. Yalnızdım. Cemaat de bendim, imam da bendim. Annemin cennet kokulu yanaklarından, ellerinden öpüp kefenleyip gömmüştüm. Şimdiyse hem annesiz hem babasız hem abisiz hem kız kardeşiz kaldım. Ailemden bana kalan; yıkık bir bina, kız kardeşimin yırtık elbiseleri... Beni burada tutan ise vatanım ve şerefim...

Peki neden bunlar başımıza geliyordu? Ortadoğu bataklığında kaderimiz yazıldığı için mi? Müslüman olduğumuz için mi? Atalarımızdan kalan topraklarda doğduğumuz için mi? Biz diğer Arap ülkeleri gibi asla korkmuyorduk onlardan, bizim makam mevki gibi heveslerimiz yoktu. Yahudilere bağlı ekonomimiz olmamıştı. Dolaplarımızda onların yiyecekleri, üzerimiz de onların kıyafetleri yoktu. Onların ürettiği arabalar da olmamıştı hayatımızda.

Biz kimseden yardım beklemiyoruz çünkü yardım ederlerse Müslümanların rahatı bozulur. Günlerdir aralıksız devam eden soykırımları, canilikleri katlanarak devam ediyor ama sessiz olup ölümü beklemeliyiz. Arap ülkesi liderlerinin de hakkını yememek lazım. Aslında kınama yayınlayarak tepkilerini ortaya koydular daha ne yapacaklar ki(!). Yapacakları en ufak bir hata onlar için kayıplar getirirdi ne de olsa bizler her zaman ölecektik bu bizim yazgımızdı... Neden vadedilmiş toprakların üstünde barışça yaşama ihtimali yoktu? Aynı Allah'a iman etmiyor muyduk?

Müslüman ülkelerden yardımlar gelmiyor, elektriğimiz suyumuz, yemeğimiz yok. Ama bizim imanımız ve inancımız var. Bu mektubu sizler utanıp Müslümanlığınızı sorgulayın diye yazıyorum siz bunları okurken ben annemin, kardeşimin, babamın ve abimin yanında olacağım belki... Ama sizler için mühürlenmiş kalplerinizin açılması için rabbime niyaz ediyorum

Harun DEĞERLİ

Fakültemizde Filistin İle İlgili Yapılan Çalışmalar

Bilindiği üzere 1948'den beri Filistin devleti ve halkı çeşitli zorbalık ve baskılara maruz kalıyor. İsrail'in bölgeyi ele geçirme politikası Filistinlileri göçe zorlayıp evlerini ve topraklarını Yahudilere satmaya zorlaması ve gitgide yayılıp çoğalarak şehri bölme, Filistinlileri belli alana hapsetme ve silahlı güçle halkı yok etmeye çalışma gibi maddi manevi zulümler olarak devam ediyor. Bu baskı ve zulümler her geçen yıl daha da artarak şiddetleniyor. 7 Ekim'den bu yana daha da patlak veren olaylara karşı gerek üniversitemiz gerek hocalarımız gerek öğrenciler olarak daha fazla hareketsiz kalamayıp zaman bu zaman deyip harekete geçtik. Bir Müslüman olarak her daim ümmet şuuruyla dünyanın her hangi bir yerinde bir zulüm varsa ağlayan bir çocuk varsa oralı oluyoruz aslında olmak da zorundayız çünkü bu her şeyden öte insani bir meseledir. Bu nedenle Filistin sadece son olaylarla değil her daim aklımızda fikrimizde ve kalbimizdedir.

FİLİSTİN MESELESİ; PANEL

Fakültemizde 6 Kasım 2023 tarihinde dekanımız, Sayın Prof. Dr. Veysel Özdemir, fakülte hocalarımızdan Prof. Dr. İskender Oymak ve Dr. Zeynep Alimoğlu Sürmeli'nin konuşmacı olduğu bir panel düzenlendi. Fırat Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Fuat Sezgin Konferans Salonu'nda gerçekleştirilen panelde hocalarımız Filistin konusunu farklı açılardan ele aldılar. Paneli Üniversitemiz Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Bilal Üstündağ, çeşitli fakülte dekanları, öğretim üyeleri, öğrenciler ve çok sayıda davetli katıldı.

Panelde Prof. Dr. Veysel Özdemir hocamız “Dünü Bugünüyle Filistin Meselesi” konuşmasıyla başladı. Filistin meselesinde geçmişte yaşanan olayları bugünle nasıl ilişkilendirmeliyiz. Hocamız, İsrail’in 15 Mayıs 1948 tarihinde Filistin topraklarında bağımsızlığını ilan etmesi, Filistinliler için onlarca yıldır devam eden felaketler silsilesinin başlangıcı olan Nekbe ile neler değişti, her sene yaşanan bu olaylara karşı tepkimizi nasıl koymalıyız gibi bir birçok konuya değindi.

Prof. Dr. İskender Oymak hocamız, “Yahudilikte Arz-ı Mev’ud İnancı ve Filistin” başlıklı konuşmasıyla panele devam etti. Slayt eşliğinde Yahudilikte Arz-ı mev’ud inancı nereden geliyor, bereketli toprakları saydıkları Kudüs ve çevresini neden kutsal kabul ediyorlar. İsrail’in tarihsel süreçte Filistin topraklarını işgaline ve yayılımına dair fotoğrafların gösterimiyle konuşmasını sonlandırdı.

“Filistin Meselesinde Akademik Duruş ve Ahlaki Sorumluluk” konulu konuşmasıyla gençlerin dikkatini çeken Dr. Zeynep Alimoğlu Sürmeli hocamız, Müslüman olarak bize düşen görevleri, ancak bir duruşumuz olduğunda Filistin için bir şeyler yapılabileceğini o duruşun da ancak çalışmaktan, okumaktan ve nihayetinde birikimimizi fiile ve ahlaki sorumluluğa dökmekten geçtiğini söyledi. Çalışmadan çabalamadan bir sorumluluk almadan Filistin’i sadece söylemlerle savunmadan öteye geçemeyeceğimizi ekleyerek konuşmasını sonlandırdı.

KİTAP KRİTİĞİ İSRAİL, MİTLER VE TERÖR

Nefha Kulübü olarak belirli aralıklarla düzenlediğimiz kitap kritiğinde Aralık ayındaki kitap kritiğimiz için Filistin için daha detaylı araştırma yapalım ve daha da bilgi edinelim istedik ve Roger GARAUDY'nin İSRAİL, MİTLER VE TERÖR kitabını tahlil ettik. Kitap kritiğimizi 13 Aralık 2023 tarihinde Fuat Sezgin Konferans Salonu'nda Dr. Öğr. Ü. Zeynep Alimoğlu Sürmeli Hocamızın moderatörlüğünde 11.30-15.00 saatleri arasında gerçekleştirdik.

Öğrencilerimizden Seval Tan ve Sena Yılmaz etkinliğimizde müzakereci olarak görev aldı. Roger Garaudy kitabında adeta gemileri yakıp 21. yüzyılın en büyük yalanlarını okuyucunun yüzüne çarpıyor. Fransa'da yayımlanması engellenen kitap, Siyonizmin gerçek yüzünü ve İsrail siyasetinin dayandığı efsaneleri anlatıyor ve kaynaklarıyla birlikte bu efsanelerin doğrusunun aslında ne olduğunu açıklıyor. Çarpıcı anlatımı ve etkileyici üslubuyla yazar daha ilk satırdan itibaren kafamızda soru işaretleri oluşturmayı başardı. Sözgelimi; Auschwitz toplama kampında katledilen altı milyon Yahudi'den söz edilirken, 60 milyon Amerika yerlisi, 100 milyon Afrikalı siyahi, Hiroşima ve Nagazaki'de öldürülen yüzbinlerce Japon ve İkinci Dünya Savaşı'nda can veren 50 milyon insanın bir nevi unutturularak, dikkatleri Yahudi katliamına çekilip bu katliamın, adeta tarihin en büyük soykırımı şeklinde lanse edilmesine karşı çıkıyor yazar. Bu kamplarda katledilenlerin yalnızca Yahudiler olmadığı, Müslümanlar ve Çingenelerle birlikte hasta ve engelli insanların da sistemli bir yok edilme operasyonuna maruz kaldıkları tüm dünya tarafından bilinmektedir. İsrail devletinin oluşması ve yapılanabilmesi için gerekli nüfus çoğunluğunu elde edebilmek amacıyla gerçekleştirilen toplu göçlerin perde arkasının gözler önüne serildiği kitapta, "Hitler gerçekten altı milyon Yahudiyi yok etmiş miydi, yoksa bu rakam abartılı bir efsane miydi?" sorusuna da cevap aranıyor. Kitap, Siyonistler ile anti-semitistlerin gizli anlaşmalarına, Yahudilere bir vatan bulma ve onları orada bir araya getirmek için uygulanan kan dondurucu yöntemlere, faşizmin bir türevi olan Siyonizm ile Yahudiliğin aynı şeyler olmadığına dair detaylı anlatımlar içeriyor.

FİLİSTİNE DESTEK VE ŞEHİTLERİMİZİ ANMA PROGRAMI

Fırat Üniversitesi İlahiyat Fakültesi hocalarımızdan Doç. Dr. Ayşe Meydanoğlu ile Dr. Zeynep Alimoğlu Sürmeli hocalarımızın destekleri ve öğrencilerin emekleriyle 2 Ocak Salı 2024 tarihinde saat 10.00'da Filistin'e Destek ve Şehitleri Anma Programı düzenlendi. Çok yönlü olan program, halka açık bir şekilde ilk önce sergi açılışıyla başladı. Öğr. Gör. Selahattin Aslan hocanın desteği ve yönlendirmesi ile fakülte öğrencilerimizin yapmış olduğu Filistin temalı çeşitli eserleri sergilendi.

GÖK KUBBEYE İNANANLAR,
DEMİR KUBBEYE GÜVENENLERE
GALİP GELECEKTİR...

FİLİSTİNE DESTEK VE ŞEHİTLERİMİZİ ANMA PROGRAMI

02 OCAK 2024
SALİ 10:00

İLİHYAT FAKÜLTESİ FLAT BEZİN
KONFERANS SALONU

- Giriş / Sergi
- Kur'an-ı Kerim Tilaveti /
- Şehitlerimiz için dua
- Panel
- Ezgiler
- Filistinli Çocuklardan Mektup
- Şiir Dinletisi
- Boykot Mesaleesi
- KEPİYES (program sonrası Gazi'de, Merkezinde)

ALLAH YOLUNDA ÖLDÜRÜLENLERE
ÖLÜLER DEMEYİN.
BİLAKIS ONLAR DIRIDIRLER, LAKIN SIZ
ANLAYAMAZSINIZ.

Bakara 151

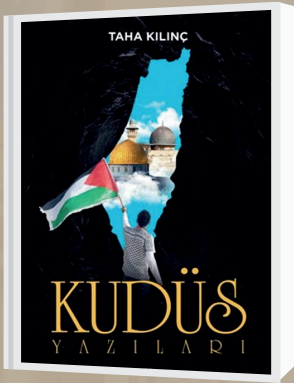

Kuran-ı Kerim tilavetiyle devam eden program, şehitlerimize duanın ardından fakülte öğrencilerimizin hazırladığı panel ile devam etti. Fakülte öğrencilerimiz arasında Filistin konulu metin yarışmasında ilk dörde giren arkadaşlarımız, kaleme aldıkları metinler üzerinde bazı revizyonlar yaparak panelde sundular. Panelden sonra ezgi dinletisi, Filistinli çocuklardan mektup eseri ve şiir dinletisiyle program devam etti. Program, boykota dair bir sunum ile son buldu. Öğrencilerimizin katkılarıyla hazırlanan kermes, gün boyu diyanet gençlik merkezi camisinde halka açık şekilde hizmete sunuldu. Yiyeceklerin yanında kermeste fakülte öğrencilerimizin kendi el emekleri olan Filistin temalı ayraç, çanta, bileklik vb. ürünler de satışa sunuldu. Kermeste elde edilen gelir, hocalarımız ve öğrencilerimizle birlikte Türkiye Diyanet Vakfı'na Filistin için bağışlandı. Emegi geçen herkesten Allah razı olsun.

KUDÜS KİTAPLIĞI

Bir konu hakkında tarafımızın olması ve bir şeyler söyleyebilmemiz için önce o konuyu bilmeli ve tanımalıyız. Bir şeyler bilmeden yapılan savunuşun altı dolu değildir. Böyle bir savunuş da süreklilik arz etmez. Herkes tepki gösterirken tepki gösterip, kimseden ses çıkmayınca biz de ses etmemiş oluruz. Tıpkı bugün olduğu gibi... Kudüs'ü bilmek “Ben Müslümanım” diyen herkesin omuzlarında duran bir görevdir. Biz bu görevin verdiği bilinçle Kudüs'ü tarihsel arka planı ile anlamak için okunması gereken bazı kitapları ele alacağız.

Kudüs Yazıları/ Taha Kılınç

Ortadoğu ve İslam coğrafyası hakkında çalışmalarıyla bilinen gazeteci yazar Taha Kılınç'ın bu kitabı için, bir başlangıç kitabı diyebiliriz. Otuz dört metinden oluşan bu kitap hem tarih hem de dini açıdan farklı bakış açılarıyla kaleme alınmıştır. Kudüs tarihinden ve orada yaşanan olayların arka planından bahsediyor. Kitap son derece akıcı bir üslupla okuyucuyu etkiliyor. Üstelik yazar çalışmasında beş farklı kitap önerisinde de bulunuyor.

Arapların Gözüyle Haçlı Seferleri/ Âmin Maalouf

Hem dünyada hem de ülkemizde büyük bir okur kitlesine sahip olan Fransız yazar Âmin Maalouf bu kitabında, Haçlı Seferleri'nin Arap kaynaklarına nasıl yansıdığına, Müslümanların işgalcilere nasıl reaksiyon gösterdiğine yer vermektedir. Kitaptaki olayların tamamı o günün bizzat görgü tanıkları olan vakanüvislerin yazdıklarından derlenerek anlatıldığından dolayı, gerçek olma özelliği taşımaktadır. Kitapta dikkat çeken bir nokta ise, o dönemdeki yaşanan gelişmelerle bugün yaşanan gelişmelerin büyük benzerlikler içermesidir. Tarihi bilgi açısından oldukça doyurucu olan bu kitap için “dönem panoraması” da denilmektedir.

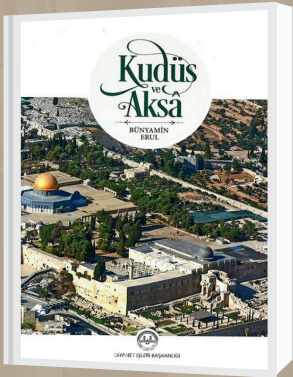
İsrail Mitler ve Terör / Roger Garaudy

Siyaset bilimci ve yazar Roger Garaudy, bu kitabı yüzünden ağır cezaya çarptırılıp mahkûm edildi. Kitap birçok ülkede yasaklandı. Oldukça çarpıcı anlatımı ve etkileyici üslubuyla, İsrail'in nasıl kurulduğunu, planlarının neler olduğunu, ülkemizi de ilgilendiren saklanmış gerçekleri, Ortadoğu'da asırlardır süregelen savaşların neden bitmeyeceğini belgeleriyle birlikte ortaya koymaktadır. Kitabı okurken zaman zaman hayrete düşüp birçok yerde satırların altını çizmek isteyeceksiniz.

Tünel/ Mehmet Akif Ersoy

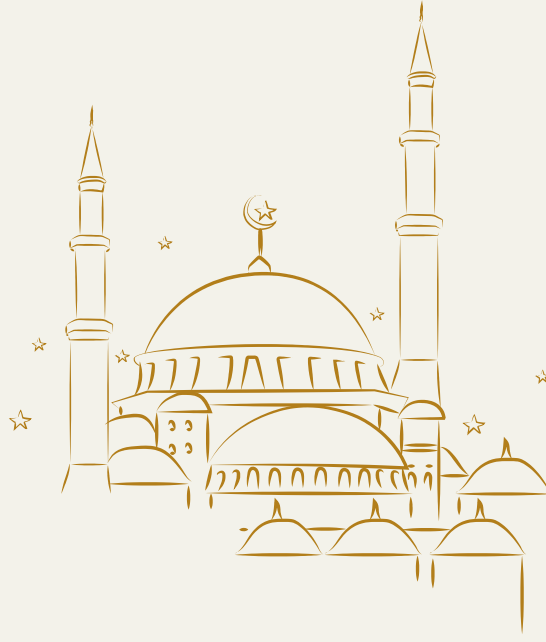
“Gazze’de bir çocuğun bisiklet pedalı çevirmekten evvel hayatta kalmanın yollarını öğrenmesi olağandı...” Bu sözler gazeteci yazar Mehmet Akif Ersoy’un bizzat kendisinin tanık olup, görüp duyduklarını yazdığı bir kitaptan. İlk bölümünde; İsrail ile Filistin arasında geçmişten günümüze nasıl gelindiğine dair tarihsel bilgileri aktarılmaktadır. İkinci bölümünde ise; sivillerin ölümünden, İsrail’in gelen turistlere ve batıya gösterdiği ikiyüzlülüğe kadar birçok konu bir gazeteci gözüyle aktarmaktadır.

Kudüs ve Aksa/ Bünyamin Erul

Kudüs’ün tarihini bilmek kadar bulunduğu konumu da fiziksel olarak bilmek gerekir. Diyanet İşleri Bakanlığı Yayınları tarafından yayımlanan bu kitap, bizlere Kudüs’ü sokak sokak tanıtmaktadır. Sekiz bölümden oluşan bu kitabın ilk kısmında; ayet ve hadislerden çokça yararlanılarak Kudüs’ün kutsallığına dair bilgilere yer verilmektedir. Kitabın bir bölümünde de yazar; Mescid-i Aksa ve çevresindeki mescitleri, şadırvanları, revakları ve kapıları ayrıntılı manalarıyla tasvir etmektedir. Ayrıca kitapta Filistin’e dair bir kronoloji de mevcut olduğundan kitabı okurken bir belgeselin içindeymiş gibi hissedebilirsiniz.

Esra ÇETİNER

Ey Muhammed, Allah'ı sakın zulmedenlerin yapmakta olduklarından habersiz sanma, onları yalnızca gözlerin dehşetle belireceği bir güne ertelemektedir.

İbrahim Suresi/42

Evet, o inkâr edenleri ve zulmedenleri Allah ne bağışlayacak, ne de onlara bir kurtuluş yolu gösterecektir

Nisa Suresi/ 168

De ki: “Bir düşünsenize, Kur’an gerçekten Allah katından gönderilmiş olup siz onu inkâr etmişseniz, üstelik İsrâiloğulları’ndan bir şâhit de bu kitabın haber verdiği gerçeklerin aynısını Tevrat’ta görüp Kur’an’a iman ettiği halde siz kibirlenip ondan yüz çevirmişseniz, sizden daha zâlim kim olabilir? Hiç şüphesiz Allah, öyle zâlim bir toplumu doğru yola erdirmez!”

Ahkaf Sûresi/ 10

DÜŞÜN

Bir an...

Düşün...

Karanlıklar içinde korunaklı olanı,
Ve aydınlıklar içinde karanlığa boğulanı.

Ve düşün...

Evrene sığmayıp bir gönüle sığanı,
O'nu, o gönle sığdıranı...

Görülmeyenleri, duyulmayanları
ve hissedilmeyenleri;

Göremeyenleri, duyamayanları
ve hissedemeyenleri.

Ve düşün...

Tek başınalığı; bir başına kalmışlığı...

Beklentisiz olanı; "ol"mayanı,

Beklentiye sıfırlayanları...

Bir bozguna doğru koşanları;

Zaferden kaçanları...

Düşün...

Dip ve doruğu,

Öz ve kabuğu...

Ve sor!

Neden varken yoksun?

Yok iken nasıl var olabilirsin?

Düşünmediysen, hissetmeyeceksin;

Hissetmediysen, anlamayacaksın.

Anlamadıysan yaşamış olmayacaksın!..

Zeynep ALİMOĞLU SÜRMELİ

